

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 70 - 25 Kuruş

14 - Eylül - Çarşamba - 1949

ASKIN

ZAFERİ

17/1

HEYECAN GİTTİKÇE ARTTI. SIBILLA YERSİZ ATEŞE BAŞLADI

ATEŞ.. ATEŞ..
ONLARI KURŞUN
YAĞMURUNA TU-
TALIM

ÇILDIRDINIZ MI
SİZ?

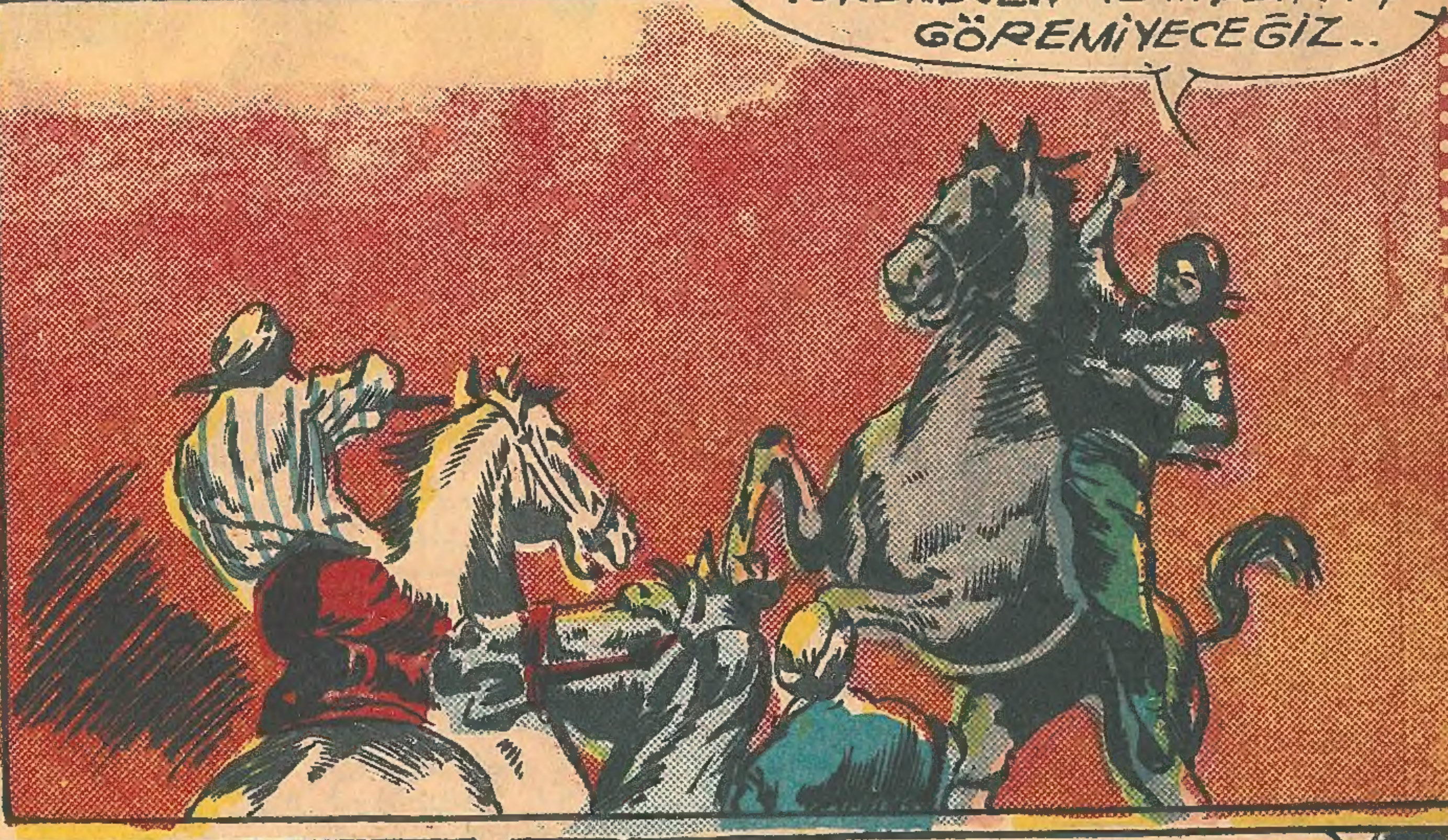

ATLARI DURDURDULAR.
ATEŞE BAŞLADILAR.

BU BİR DELİLİKTİR. SİZE
KİM ATEŞ EDİN DİYE EMİR
VERDİ? KURŞUNLARIMIZ
TÜKENECEK VE HİÇBİR İŞ
GÖREMİYECEĞİZ..

KARŞI TARAFTA ATEŞE BAŞLADI.

LAKIN ASİLER SAYICA KÖPRÜ
YÜ KÖRUYANLARDAN FAZLAYDI-
LAR. YAVAS YAVAS ÜSTÜNLÜĞÜ
ELE ALDILAR.

MAĞLUP ETTİK
AMA HİÇBİR TA-
BİYE MUVAFFAKİ-
YETİ GÖSTERE
MEDİK.

YAHU BIRAK
ŞU FASAFİSOYU.
SULLIVAN'I KUR-
TARALIM DAHA
ÖNCE.

BAYAN.. HÜCRELERİN BİRİNDEN
BİR İNİLTİ GELİYOR

ÇABUK
KAPİYİ KI-
RIN

AH.. KALBİM DURACAK
GİBİ ÇARPIYOR.. POL!
BURADA, YAKININDA OLDU
ĞUMU HİSSETMİYOR MU..
SUN ACABA?

NİHAyet KAPı KIRILDI. İÇERİDEN ÇIKA ÇIKI
HELEN ÇIKTI.

HELEN!

SİZ!

BENİ YAKALADILAR
ŞİMDİ KURTULUŞUMU
SİZE BORÇLUYUM. VE BU
BORCUMU HİÇ UNUTMI.
YACAĞIM.

BU BENİ İLGİLEN-
DİRMEZ.. O NE TA-
RAFA GİTTİ.. SİZ
ONU SÖLEYİN..

SİZ NEYE
BERABER
GİTMEDİNİZ?

POL GİT.
Tİ. BENİM
OTOMOBİLİMLE
KAÇTI.

BOŞ SORU..
NEREDE
O?

GÖZLERİNİZDE ARTAN
BİR HAYAL KIRIKLIĞI GÖ-
RÜYORUM. ONU MU
BULACAĞINIZI UMU..
YORDU
NUZ

BUNU NE DİYE SORUYORSU.
NUZ? YİNE BERABER ONU TA-
KİP EDELİM DİYE Mİ
O BENİMDİR

Evet SEVDİĞİM VE SEVDİ-
Ğİ İÇİN. ARAMIZDA BOZAMIYA
ÇAĞINIZ BİR
SEVGİ VAR

GEÇMİŞ GELECEĞE TESİR EDEMEZ. VAKTİY-
LE BEN DE İNGİLTERENİN BAHTİYAR BİR
KIZI İDİM. SİZ BENİM HİNDİSTANA SİRF BİR
KAPRİS YÜZÜNDEN
Mİ GELDİĞİMİ
SANIYORSU.
NUZ?

ARKASI VAR.

Bedri

Orson Keene, dünyanın en yeni ağır siklet boks şampiyonu Bill Hurley şerefine bir parti veriyordu.

Mona Harris, barın başında, yüksek iskemlelerden birinin üzerine oturmuştu. Cıplak beyaz omuzları ve bal renkli saçları Orson Keene'nin endişeli gözlerini âdeta kamaştırıyordu. Orson Keene endişeliydi. Zira Mona, Bill Hurley'e çılgınca vurgun olduğunu itiraf etmişti. Orson,

— «Ama Bill'i sadece ringde gördüm, tanımıyorum» diye itiraz etti.

Mona dalgın dalgın gülümsedi. «Bill Hurley dinlenmekle şiiri vücudunda birleştirebilen yegâne erkektir.»

— «Ama sana göre bir erkek değil, canım. Aşağı tabakadan gelme, görgüsüz, tahsilsiz bir adam.»

— «Onunla tanışmak istiyorum.»

Bu sırada uşak Bill Hurley'in geldiğini haber verdi. Herkes şampiyonun etrafını sardı. Bill'in kıvrık siyah başı hepsinin üzerinde yükselebiliyordu. Beş dakika sonra Orson'u gördü ve bara gelip Mona'ya tanıştırdı.

— «Ne içersin, Bill?»

— «Viski.»

Mona, «Antrenman esnasında viski içmek iyi birşey değildir» diye söylendi.

Bill, «Bir kere ben antrenman yapmıyorum, küçük bayan» dedi. «Sonra keyfim ne isterse onu yaparım. Anladınız mı?»

Mona güldü. «Anladım. Siz haşin bir erkeğe benziyorsunuz.»

KADINLARA BAYILIRIM!

Nakleden: N. Yeğınobalı

İçtiği bir kadeh viski şampiyonun dilini çözmüş gibiydi. «Bu dünyada mahallebi çocuklarına hayat yok, kızım. Yufka yüreklilik insanın başına dert açar. Bakın bir keresinde başıma geleni anlatayım.

«Beş sene evvel New York'da Joe Levinsky ile karşılaşacaktım. Joe iyi çocuktu. Dünyada bir tek ninesinden başka kimsesi yoktu. Bizim maçı hemen evvel nine hastalandı. Doktorlar ameliyat lazım, demişler.

Joe benim otele geldi. Bitik bir haldeydi. «Bil» dedi. Bu maçı beş yüz kâğıt alacağım. Ameliyat için yedi yüz lazım. Şu şehirde senden başka tanıdığım yok. Bana iki yüz dolar borç vermez misin? Çocuk sahiden üzgündü.»

Mona parıl parıl yanan gözlerle şampiyona baktı. «Verdiniz değil mi? Verdiğinizden eminim.»

Şampiyon kızın elini okşadı. — «Tabii verdim. O zamanlarda biraz içkiye düşmüştüm. Joe Levinsky de yaman çocuktu. Onun için, yedi yüz değil sekiz yüz veririm, Joe, dedim. Yalnız üçüncü ravuntta mağlup olacaksın. Verdiğim fazlalık para zavallı Joe'ya milyon gibi geldi. Razi oldu. Üçün-

cü ravuntta yere yattı, bir daha da kalkmadı.»

Mona, «Ninesi ne oldu?» diye sordu. Sesi titriyordu.

— «Kötü talih. Kocakarı öldü. Joe da ondan sonra kendini toplıyamadı. Şimdi ayyaşın biri olmuş. Bugün gördüm, beş dolar verdim. Parayı aldı ama bana yüz vermedi.»

Keene, «Doğrusu buna şaşıtm» diye mırıldandı.

— «Ben de öyle. Bana minnettar olması lazım değil miydi?»

Miss Harris ürperdi ve iskemlesinden yere indi.

— «Dans edelim» dedi.

Bill onu göğsüne bastırdı. Kolları sıcak ve kuvvetliydi. Mona,

— «Erkeklere karşı haşın davranmışsınız» dedi. «Ya kadınlarla aranız nasıldır?»

Yakışıklı şampiyon gülümsedi. — «Kadınlara bayılırım. Sizin gibi kadınlara. Öbür türölülere...

Gönül eğlendirmek için iyi ama, okadar işte.»

— «Gönlünüzü epeyi eğlendirmişsinizdir, herhalde, değil mi?»

— «Çooook, kadınlara bayılırım dedim ama sizleri şu güne kadar anıyamamışsındır.»

— «Yok canım?»

— «Evet. En basit sandığınız kadın bir de bakıyorsunuz en olmadık bir iş yapıyor.»

— «Meselâ?»

— «Bir kız vardı. Ada Rush adında çıtı pıtı, tatlı bir piliç. Beraber büyüdük. Bana bayıldı. Bir gün beş yüz dolar biriktirmiş olduğunu öğrendim.. (Bana bak, Ada, ben boksör olacağım, ama işe başlamak için paraya ihtiyacım var. Şu beş yüzü bana ödünç ver) dedim. Uysal kızdır. Paraları saydı. Ertesi gün ben trene binip şehirden ayrıldım. Bir daha memlekete dönmedim. Mektup yazmayı da sevmem. Geçen gün şampiyonluk maçından sonra Ada otelime çıkı geldi. (Artık beni düşünmenin sırası geldi, Bill,) dedi. (Saçmalık etme) dedim. (Ben artık şampiyon oldum. İstersem bir sinema yıldızı alırım. Hattâ yüksek sosyeteden bir kız almam da mümkün. Seninle evlenip ne yapayım?)

«Dedim a, Ada uysal kızdı. (Yok, yok, seninle evlenmek istemiyorum. Ama çok fena vaziyetteyim. Sana ödünç verdiğim beş yüz doları istiyorum, dedi. İşte alın size bir misal! Şu kadınların aklına akıl erer mi?)»

Mona pistin orta yerinde durdu.

— «Sahiden de ermez. Herhalde Miss Rush'a haddini bildirmişsinizdir, değil mi?»

Hurley, «Bildirmem lâzımdı, ama ne de olsa kadındır, acıdım» dedi. (Yanımda üç yüz dolar var, bir daha canımı sıkımağa söz verirken, (Devamı 14 üncü sayfada)

Körn söylendi,
— “Bunu bütün kalbimle temenni ediyorum.” Genç adam keder dolu bir hareketle içildi ve kızın elini öptü. “Hasta la vista Bili!”
At ağaçların arasında kayboluncaya kadar Bili onun arkasından baktı. Sonra eliyle gözlerini silerek döndü ve eve girdi.
İçerde bir gömlek yamamakla meşgul olan Seli o girince heyecanla,

— “Ee, bir şeyler oldu mu?” diye sordu.

Bili durgun durgun, “Ne olacaktı ki?” dedi.

— “Yani Mr. Tod bir şeyler söyledi mi?”

— “Çok şey söyledi. Sosyete hayatına karışacakmışım da, buradaki her şeyi, bütün arkadaşlarımı unutacakmışım, filân falan. Keşke ölseydim!”

Seli güldü: “Bukadar üzülmeğe hacet yok, canım! İkiniz de bir birinize karşı duyduğunuz hisleri yeni yeni farketmeğe başlıyorsunuz, okadar! Senin zenginleşmen meselesi de çocuğun gönlünü bulandırdı. Maamafih hiç merak etme! Nasıl olsa zamanla alışır.”

Bili omuzlarını silkti. “Alışırsa alışsın! Sanki benim aldırış ettiğim vardı! Vız gelir!” diyerek kendi odasına kapandı. Dışarda Seli bilgiç başını sallıyarak gülümsedi ve

— Gençlik l’ diye mırıldandı.

Ertesi gün bütün Limasito, Centilmen Ceof’un Bili’yi geçirmeğe geldi. Rengârenk bir insan kalaba-

Aşk ve Macera Romanı: 10

Bili’yi seviyordul Körn Tod bunu çok geç anlamıştı. Ama ilk karıştıkları andan beri kızın onun kalbine, ruhuna bütün benliğine hâkim olduğunu şimdi farkediyordu. Tenha yolda kıza sataştı diye Star Viley’e kızmıştı. Ölümü hiçe sayarak El Negrito’nun adamlarını yarıp geçmeyi göze alması sırf onun hatırı içindi.

Halbuki Bili şimdi ondan ışıkseneleriyle ayrılmış bulunuyordu. New York sosyetesinin derebeylik zamanındaki sistemi andıran sınıf - daha doğrusu servet farkları arasında o, kendi halinde bir mühendis Vilâ Morris’e nasıl yaklaşabilirdi?

İşte genç mühendisi bu düşünce harap ediyordu. Bili’nin kalbini kazanmak için Vilâ Moris’in seviyesine yükselmeğe, etrafın gözüne bir servet avcısı gibi görünmemeğe mecburdu.

Bu neticeye varan Körn artık

saran öğle sıcaklığının baygın ateşi Körn’ün gözkapaklarını ağırlaştırmıştı. Çalıların gölgesinde uyu-yakaldı.

Saatler sonra, beyaz yolların üzerindeki gölgeler uzamağa başladığı zaman ansızın irkilerek uyanı. Görünürlerde kendinden ve kışrağından başka canlı mahluk yoktu. Bununla beraber Körn Tod birinin kendini gözetlemekte olduğuna yemin edebilirdi.

Bu zehabın saçmalığına kendi de güldü ve ayağa kalkarak üstünü başını silkeledi. Ama kendini gözetliyen birisi olduğunu o kadar kuvvetle hissediyordu ki Limasito’ya dönünceye kadar içi bir türlü rahat etmedi.

Bedbaht Ruhlar Gölünü aramak için işe nereden başlayacağını artık biliyordu. Çiftlik sahibi Ben Halok’un lâf arası sarfettiği bir cümle ona büyük bir ilham kayna-

dü. Kulübe karanlıktı ve genç mühendisin vuruşuna, seslenişine sadece sükût cevap verdi. Körn hafifçe zorlayınca kapının zaten açık olduğunu gördü ve içeri girdi. El yordamıyla lâmbayı buldu ve yakıp etrafına bakındı.

Tia Juana ile Jose gitmişlerdi! Kulübenin tek odası büyük bir kargaşalık içindeydi. Dolabın çekmeleri çekilerek dışarda bırakılmış ve yataklar altüst edilmişti. İhtiyar kadınla torununun ani bir karar üzerine çılgın bir aceleyle kaçıp gitmiş oldukları besbelliydi. Ama bunun mânası ne olabilirdi?

Bu hiç beklemediği manzara karşısında şaşkın ve üzgün bakakalan genç mühendis sönük lâmbanın başında öylece dururken, ansızın bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Birisi yahut da birşey, bir yerde saklanmış onu gözetliyordul! Körn Tod sinsi ve fena maksatlı bakışların vücudunda böcekler gibi dolaştığını hissediyordul!

Ansızın çılgın gibi döndü, dışarı koştu. Kapının önünde kimse yoktu. Arkaya, küçük bahçeye gitti. Burada Tia Juana’nın yamru yumru kazanı bir kenara yuvarlanmış duruyordu. Ocaktaki kütüklerin arasında da bir yığın kül vardı. Besbelli Tia Juana yola çıkmazdan evvel, ele geçmesini istemediği bir şeyler yakmıştı. Dalların arasından sızan ay ışığı külün içinde beyaz birşeyi parlatıyordu. Körn eğildi ve hâlâ sıcak olan yarı yarıya yanmış ufak bir kâğıt parçası aldı. Mehtaba tutarak dikkatle baktı. Kâğıdın üzerine kaba taslak bir plân veya harita çizilmişti.

Körn Tod ancak bu plânın gayri muntazam, yumurta şeklinde bir halka olduğunu ve bir ucunda iğri büğrü bir haç durduğunu görebildi. Sonra arkasında ansızın üzerine basılan bir dal çatırdadı ve başına vurulan müthiş bir darbe genç mühendisi baygın olarak yere serdi.

VII

YABANCI AKRABALAR

Uzun süren araştırmalarının nihayet böyle mesut bir neticeye bağlanması Mr. Mason Nort’u sevinç içinde bırakmıştı. Ama dönüş seyahati esnasında bu sevincin yerini müphem fakat inkâr edilmez bir endişe aldı. Miss Moris onun tanıdığı kızlardan hiçbirine benzemiyordu. Miss Moris’in bir kumarhane sahibi tarafından büyütüldüğünü öğrenince Mr. Nort onu bambaşka tahayyül etmiş ve doğrusu öyle bir kızı alıp New York’a götürmekten de biraz korkmuştu. Ama Bili’yi görür görmez bütün korkuları dağılmıştı. Bu kız vahşi ve serbest de olsa tam mânasıyla temizdi.

Bununla beraber, kızın, yerinde inat halini alan demir gibi bir iradeye sahip olduğunu öğrenmekte de Mr. Nort gecikmedi. Vilâ onun fikir ve tavsiyelerini uysallık ve terbiyeyle dinliyor, fakat ancak kendine makul gelenleri kabul ediyordu. Maamafih hiçbir zaman dikbaşlılık ve küstahlık etmediği için yeni hamisi ile arası açılmıyordu.

Vilâ tren yolculuğu esnasında durup durup ortadan kayboluyordu. Mr. Nort onun kendi burnunun dibinden nasıl ayrılıp gittiğini, nereye ve ne iş için gittiğini kat’iyen anlıyamıyordu. Kız bir müddet ortadan sır oluyor, döndüğü zaman da gayet baştan savma ve sudan izahlar veriyordu.

Zavallı Nort tren tekerleklerinin leklerinin her dönüşünde biraz daha ihtiyarladığını hissediyordu.

Devamı 14. sayfada

«Alışırsa alışsın! Sanki benim aldırış ettiğim var mı? Vız gelir!»

lığı Mr. Nort’un mükellef otomobilini sardı. Her ağzdan bir ses çıkıyordu. Nihayet Cim Bagot grammerinin bozukluğuna rağmen ateşli ve samimi olan bir veda nutku okudu. Zavallı Bili gözlerinden yaşlar boşandığı halde gülmeğe çalışıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Nihayet araba beyaz bir toz bulutu arasında gözden kayboldu ve Cim Bagot Bili’yi geçirmeğe gelmiş olanları hep birlikte içmeğe davet etti!

O sabah Körn Tod Bili’ye söylemiş olduğu gibi erkenden atına atlamış ve yola çıkmıştı. Ama nereye gittiğini ne kendisi, ne de atı biliyordu. Genç mühendisin yalnız kalmaya ve düşünmeğe ihtiyacı vardı. Aynı zamanda şehirden uzaklaşması ve içindeki sıkıntıyı dağıtmak için bir şeyler yapması da lazımdı. Onun için atını beyaz, tozlu yollarda rasgele, çılgınca sürdü, sürdü, nihayet gölgelik bir yer beğenerek indi ve eflâtun çiçekli çalılarının arasına uzandı.

beyhude esef ve pişmanlıkla vakit geçirmede. Zengin olması lazımdı. Şimdi bütün enerjisini, vaktini, düşüncelerini bu iş için harcamalıydı. Elinde mesleği ve gençliğinden başka bir şey yoktu. Ailesi asaletlerine rağmen orta halli olduğu için o taraftan her hangi bir yardım veya miras filân da umamazdı. Demek ki elinde en son ve yegâne çare olarak Bedbaht Ruhlar gölü kahyordu.

Bedbaht Ruhlar Gölü! Bu, arzuladığı parlak istikbalin kapısını açan altından bir anahtardı. Senelerdir başkalarının da aynı gölü aradıkları halde bulamamaları, genç mühendisi cesaretsizliğe sürükleyeceği halde bilâkis kıskırtıyor, hevesini arttırıyordu.

Benliğini saran his fırtınalarının ve uzun zaman at üstünde gitmenin yorgunluğu ve yavaş yavaş ortalığı

ğı olmuştu. Ben Halok gölün ef-sanesini sakat bir melezen öğren-düğünü, melezin de bu hikâyeyi ninesinden duyduğunu söylememiş miydi? Star Viley’in yaraladığı çocuk da kambur, sakat bir melezdmişti. Sakat melezin ninesinin gözlerine bakan da bu ateşli, keskin gözlerin içinde büyük sırlar gizli olduğunu hemen anlardı. Evet, gölün yerini bilse bilse Tia Juana bilirdi. Sonra Star Viley’in küçük Jose’ye hıncı olduğunu da söylemişlerdi. Besbelli Star kamburun ağzından lâf almak istemiş, muvafak olamayınca da herhalde sinirlenmişti.

Onun küstahlık ve zulümle elde edemediği sırrı Körn tatlı dille öğrenebilir miydi, acaba?

O gece, ay çıktığı zaman Tod otelden çıktı ve yaya olarak Tia Juana’nın kulübesine doğru yürü-

Asabi Buhranlar

Nakleden S. DERMAN

Bu gayet âşıkâr bir cinayet hâdisesiydi. Zavallı kadın masanın yanında yere yuvarlanmış, yüzünü de korkunç bir sarılık bürmüştü. Doktor onun boğularak öldürülmüş olduğunu söylüyordu. Ütölmekte olduğu çamaşırların bir kısmı tahta masanın köşesine yığılmıştı, ötekiler de pencerenin önündeki büyük sepetin içindeydiler.

Ütü döşemenin üzerine düşmüştü. Kadının boylu boyunca uzandığı yerde bundan başka en ufak bir boğuşma eseri bile yoktu. Sadece ayakkabılarından biri ayağından fırlamıştı, o kadar.

Bütün binayı baştan aşağı aradığımız halde küçük bir ipucu dahi bulamadık. Sorguya çektiğimiz kiracılardan da kadının kimsesiz olduğundan ve çamaşır yıkayıp, ütü yaparak hayatını kazanmağa çalıştığından gayri hiçbir şey öğrenemedik.

Düşünceli zamanlarımda masageçen yorucu bir günden sonra Scotland Yard'a döndüm ve müdürle birkaç kelime konuşarak doğruca evimin yolunu tuttum.

Düşünceli zamanlarında masanın üzerine vurmak gibi karımın fena halde canını sıkkan bir âdetim vardı ve müteaddit ihtarlarına rağmen bu alışkanlıktan bir türlü vazgeçemiyordum. O akşam da Lucille mutfakta meşgulken gene düşünceye dalmış ve farkında olmadan parmaklarımla masayı tı-

kırdatmaya başlamıştım. Birdenbire karımın haykırmasıyla kendime geldim. «Allah aşkına kes şu gürültüyü» Kafam karmakarışık oldu. Böyle küçük şeylerin nasıl olup da bazı insanları rahatsız ettiğine şaşıyordum.

Ertesi sabah bazı soruşturmalar yapmak için Tufnell Park'a gitmem lâzımdı. Tottenham istasyonunda tren beklerken çok tuhaf bir vak'a ile karşılaşarak hayretler içinde kaldım. İyi giyinmiş ve koltuğunda sık bir evrak çantası taşıyan yaşlı bir adam mütemadiyen sabırsız hareketlerle eğilerek trenin geleceği tarafa doğru bakıyordu. Derken düdük sesi duyuldu ve adamın, çantasını fırlatmasıyla, kendisini, önünden geçen lokomotifin altına atması bir oldu.

Kadınların feryatları, fren gıcırıltılarına karıştı. Herkes o tarafa koştu, fakat adam parça parça olmuştu. O anda bana düşen de çantayı ve ölünün cebinden çıkanları alıp merkeze götürmekten ibaret kaldı.

Tufnell Park'ta esaslı bir şey öğrenemedim. Fakat kadının öldürülmeden evvel mücadele etmemiş olması, kaatilin onun tanıdıklarından biri olduğu hakkındaki kanaatimi kuvvetlendiriyordu.

Ertesi gün çıkan gazeteler, kendisini trenin altına atarak intihar eden adamın meşhur motosiklet kralı Sir John Wilton olduğunu yazıyorlardı ve ben, bu kadar zengin ve sıhhatli bir insanın neden kendini öldürmek istediğine bir türlü akıl erdiremiyordum.

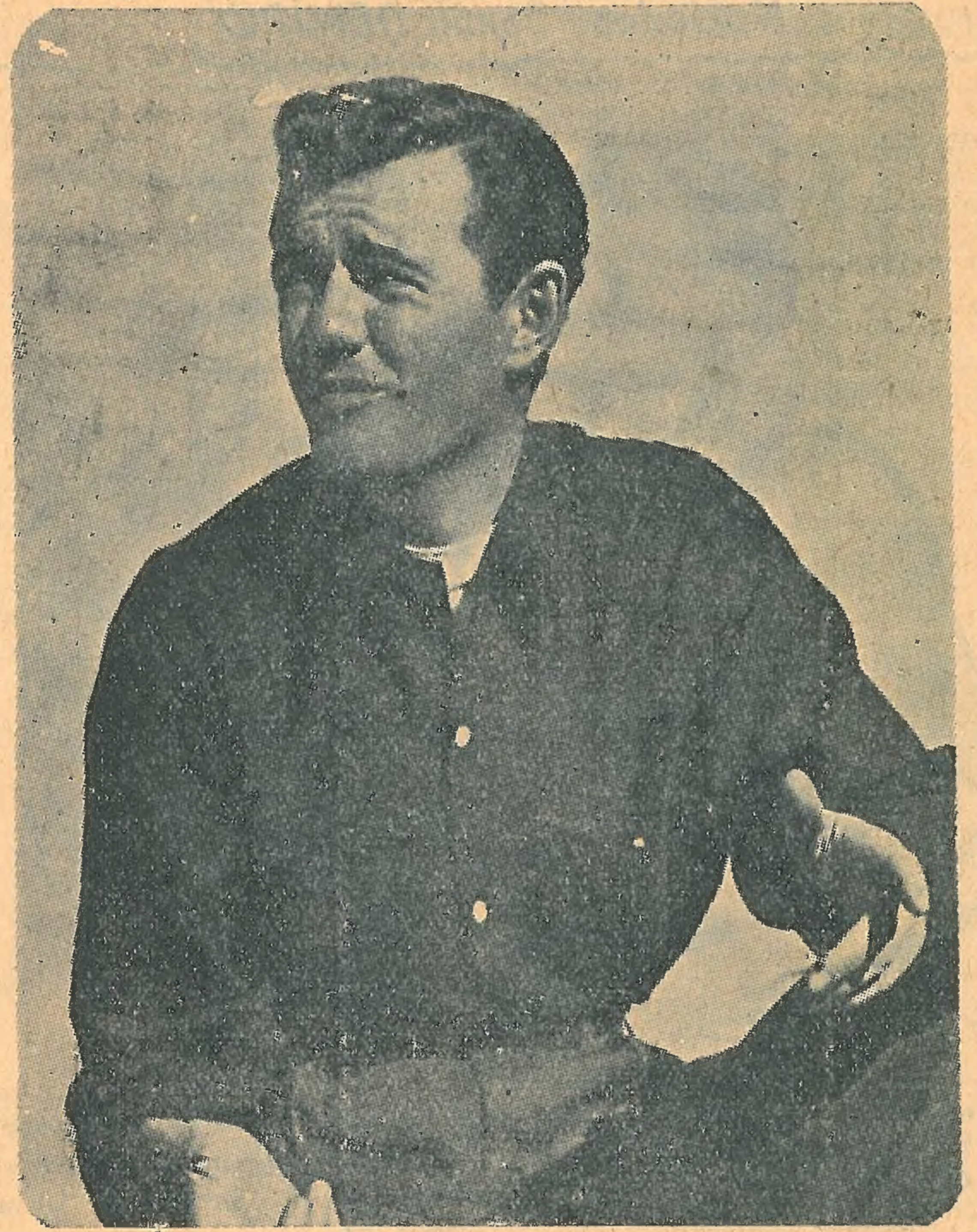
Kızı, babasının tam on seneden beri her sabah aynı trenle işine gittiğini söylemiş ve adamın bundan bıkkınlık duymakta olduğunu da ilâve etmişti. Haftanın altı günü aynı saatte ve aynı yerde durup aynı trenin gelişine intizar etmek kolay iş değildi doğrusu. Doktoru da bu hareketteki monotonluğun milyonerin beyni üzerinde yarattığı aksülâmelin, âni bir sinir şok'u tevlit ederek onu bu gayriiradî intihara sevkettiğini ve bunun tamamıyla nevrastenik bir hal olduğunu iddia etmekteydi.

Bir gün sonra Müdürle konuşurken onun da tıpkı benim gibi parmakları ile yazı masasının üzerine vurduğunu görerek şaşırdım. Bunun şimdiye kadar hiç farkına varmamıştım. Dahası var, bu ses beni zerre kadar rahatsız etmemiş, âsabımı azıcık olsun bozmamıştı. Bazı şeylerin insanlar üzerinde ne kadar farklı tesirler icra edebildiklerini düşündüm.

Çok geçmeden tuhaf bir hâdiseye daha şahit oldum. Euston caddesine gitmek üzere 29 No. lu otobüse binmişim. Tam Trafalgar meydanına geldiğim zaman otobüs yoluna devam edeceği yerde sağa kıvrılarak Strand sokağı boyunca ilerlemeğe başladı. Zikzaklar yaparak yıldırım gibi yol alıyordu. Şoförün idaresinden kurtulmuştu sanki. Nihayet Wellington caddesinin başında yavaşlayarak az sonra da durdu ve hepimiz bunun mânâsını anlamak için şoförün başına üşüş-tük. Adam çılginca haykırıyordu:

«Onları aldattım! En sonunda onları aldattım işte! Tam on sene-dir Charing Cross caddesinde çalışıyorum. Buna devam edersem aklımı kaçıracığımı anladım ve bu sefer yolu değiştirdim. Beni işitiyor musunuz? Onları kandırdım diyorum size!..» Zavallıyı alıp gö-

SİNEMA

Robert Walker

Hayatı

Robert Walker, 3 Ekimde Amerika'nın Utah Eyaletinde dünyaya geldi. Yaramazlığından dolayı ilk mektebi zor bitiren Bob ailesi tarafından belki uslanır diye askerî bir mektebe verildi. Mektepte Bob eğlence olsun diye tiyatro sınıfına yazıldı ve artist olmayı dünyada her şeyden çok istediğini anladı. Zengin bir teyzesinin yardımıyla New York'taki tiyatro Akademisine yazıldı. İlk seneyi muvaffakiyetle tamamladıktan sonra bir sene kadar seyahat etti. Dönüşünde ufak tefek radyo temsillerinden Broadway'e yükseldi. Oradan da Hollywood'a giderek meşhur oldu.

Aşkları

Robert tiyatro Akademisinde tanıştığı Phyllis Isley isimli bir kıza deli gibi âşık olmuştu. Sonradan Jennifer Jones ismiyle meşhur olacak olan kız da onu çok seviyordu. Bob akademiden çıktıktan sonra evlendiler. İki oğulları oldu, çok mes'uttular. Derken Jennifer Jones yıldız oldu ve kocasıyla arası gitgide açıldı. Nihayet boşandılar. Bob karısını bir türlü unutamadı. Çok sevdiği oğullarından ve hayatından ayrılmak da onu perişan etti. Kendini içkiye verdi. Bir çok kızlarla gezdi, tozdu, nihayet Barbara Ford'la evlendi. Fakat beş günde ayrıldı. Kaç kere sarhoş olarak otomobil sürmekten tevkif edildi. Nihayet genç adamın ruhi bir buhran geçirdiği anlaşıldı. Bob şimdiki halde istirahat ederek eski haline dönmeğe çalışıyor.

türdüler.

Bu vak'anın bana neler hissettirdiğini imkânı yok, anlatamam. Son iki gün zarfında vukubulan hâdiseler bana bilmediğim bir sürü şey öğretmişti. Aklımı başıma toplamak için hemen bir pastahaya girip kahve ısmarladım. Birdenbire parmaklarımla masaya vurmakta olduğum farkına vardım ve bunun hiç kimseyi rahatsız etmediği halde karımın sinirine dokunmasının sebeplerini düşünmeğe başladım. Biçare şoförü de bir türlü unutamiyordum. Senelerin monotonluğu nihayet adamcağızı zıvanadan çıkarmıştı. Sir John Wilton da bu yüzden intihar etmemiş miydi zaten. Bu iki vak'a arasındaki sayanı hayret benzerlik beynimi burguluyordu. Öteki de aynı treni bir daha beklemek azabından kurtulmak için kendini öldürmüştü. Tıpkı aynı caddeden bir daha geçmeye tahammül edemeyeceğini anlıyarak her şeye rağmen yol değiş-

tiren şoför gibi. Herkesin âsabını bozan bir şey vardı işte. Meselâ Lucille'de benim devamlı olarak masaya tıkırdatmama tahammül edemiyordu.

Âni olarak başımı saran karanlıkların arasında bir şimşek çaktı. Hemen hesabı görüp bir taksiye atlıyarak arkadaşım Curtis'e uğradım ve hiç vakit geçirmeden so-luğu maktul kadının oturduğu apartmanda aldık. Curtis'e nasıl hareket edeceğini anlattıktan sonra yavaşça inip kadınının tam altındaki odanın kapısını çaldım. Karşıma kırk yaşlarında kadar, tamiz yüzlü ve namuslu bakışlı bir adam çıktı. Kendimi tanıtarak çamaşırcı kadın hakkında malûmat almak istediğimi söyledim.

O da bildiklerime fazla bir şey ekliemedi. Kadını sadece şahsan taniyordu çünkü. Tam o sırada üst kattan boğuk bir vuruş sesi geldi. Bunu duyan adam ürkek bir tavır-

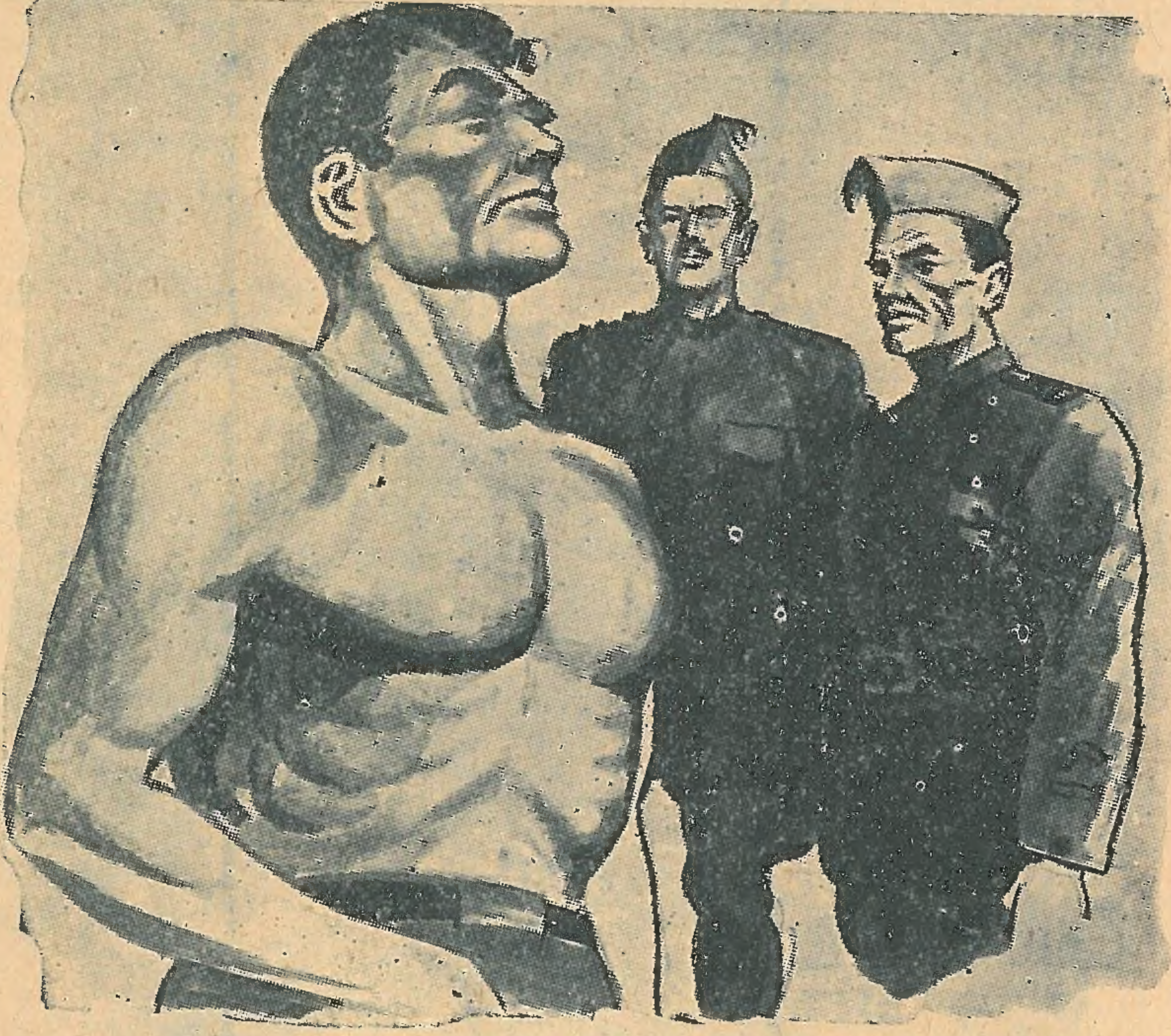
(Devamı 14 üncü sayfada)

Gelecek Sayıda

Dokuz Saniye

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Şehir düşünce hapisanelerin zindanları artık adam almaz olmuştı. Etrafı tel kafeslerle çevrili bu küçük ve çıplak hücrede tam sekiz kişi muhafaza ediyordu. İçlerinden birisi dışarıda nöbet bekleyen İtalyan gardiyanlara arkasını dönerek alçak sesle: «Beni iyi dinleyin!» dedi. «Sorguya çekildiğimiz zaman sözü bana bırakın ve ben ne dersem sadece tasdik edin, anlaşıldı mı?» Uzun boylu, sağlam yapılı bir adamdı ve bakır renkli omuzlarının üstünde ter damlaları parıltıyordu.

Birisi: «Onlar demiryolcuları arıyorlar harhalde» diye fısıldadı.

«Arasınlar bakalım. Hiç birisini bulamıyacaklarına kalıbımı basarım.» Gözlerini, kendisini alâkaya dinleyen çehrelerin üzerinde dolaştırdı ve köşedeki tahta sıranın üzerine gökmüş olan soluk benizli genç çocuğu, acıyan bakışlarla uzun uzun süzdü. Onu şafakla beraber yakalayıp içeri atmışlardı. Hiç kimse kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordu.

Aylarca canlarını dişlerine takarak şehri müdafaa etmeye çalışmışlardı, fakat o sabah mukavemetleri kırılmıştı.

Hepsi susmuşlar, iç harbin harabeye çevrildiği bu güzel İspanya köşesinin yangın yerine benzeyen manzarasını seyrediyorlardı. Kulaklarına ara sıra silâh gürültüleri geliyor, küçük guruplar halinde dolaşan askerlerin sert ayak sesleri duyuluyordu.

Birdenbire kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye giren üniformalı genç bir adam sigarasının küllerini silerek bârız bir Alman şivesi ile İspanyolca sordu: «Sizi postahane-deki odada buldular ve hiç karşı koymadınız. Öyle değil mi?»

Uzun boylu adam ona doğru ilerliyerek «Doğru, Albayım!» diye

cevap verdi. Bu sözleri Fransızca söylemişti. Kapının yanında duran sakallı bir yüzbaşı bunu işitince alâkalandı.

«Demek ki Fransızsınız!» dedi. «Şimdi kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı kısaca anlatın bakalım.»

«Ben, ikinci Alaydan Çavuş Hirogoyen'im. Bunlar da aynı bölükten arkadaşlarım. Tam dört aydanberi buradayız.»

«Yalan söylüyorsunuz. Haydi! trende çalıştığınızı öğrenmek istiyoruz biz. Çabuk olun.»

«Tren mi dediniz, yüzbaşım. Fakat biz demiryolcu değiliz ki. Hepimiz yüzbaşı Vaisseau'nun bomba bölümündeydik.»

«O halde postahanede ne işiniz vardı?»

Hirogoyen'in içinde yeniden ümit tomurcukları belirmeğe başlamıştı. Hemen atıldı. «Şehrin zaptedildiğini duyunca korkuyla oraya sığınmıştık.»

«Hep Fransız mısınız?»

«Evet. Huduttaki Mauche şehrindeniz.»

«Demek ki cephane yüklü trenler hakkında hiç malûmatınız yok..»

«Hiçbir şey bilmiyoruz.»

Alman albayı öksürerek boğazını temizleyip sigarasını söndürdü:

«Sizleri tebrik ederim..»

«Teşekkür ederiz, Albayım ama buna sebep ne?»

«Gayet güzel uydurduğunuz bu hikâye için tabii. Demiryolcu arkadaşlarınıza telgrafla haberler ulaştırmak için oraya girdiğinizi anlamadık mı zannediyorsunuz. Hepiniz kurşuna dizileceksiniz. Başka bir diyeceğiniz var mı?»

Uzun boylu adam tekrar etti. «Bizim demiryolcularla hiçbir ilişkimiz yok.» Kendisi yaşını başını alıp dünyasına doymuştu, fakat aynı felâketin konuşmalarını sessizce

dinleyen çocuğun da başına geleceğini düşündükçe içi parçalanıyordu.

Alman kaba sesiyle bağırdı: «Nöbetçi Götür bunları..»

Tam o sırada yüzbaşı: «Bir dakika müsaade edin» diyerek albayın yanına sokuldu. «Bu adamların doğru söyleyip söylemediklerini ufak bir tecrübe ile anlayabiliriz. Mademki bu çavuş bomba bölümünden olduğunu iddia ediyor, o halde Heinzel - Krauss el bombalarının nasıl kullanıldığını ve patlama müddetlerini gayet iyi biliyor demektir.»

Sonra çavuşa dönerek devam etti: «Şimdi seni basit bir imtihana tâbi tutacağım. Bu tip bombalarda fitilin koparılması ile patlama arasında geçen zaman dokuz saniyedir. Bombayı atmaya hazırlandığını görünce kronometremi işletecek ve bağıınca durduracağım. Eğer bu ikinci hareketi tam zamanında yapar, yani fitili çektikten tam dokuz saniye sonra haykırabilirsen mesele yok. Zira o zaman hakikaten bomba bölümünde çalıştığını anlatacağım. Aksi takdirde de arkadaşlarınızla beraber, lâıyk olduğunuz cezaya çarptılacaksınız.»

Zorlukla gülümseyen Çavuş, «Emredersiniz Yüzbaşım» diyebildi. Ötekiler korkudan sapsarı olmuşlardı.. Çünkü hayatında eline bomba bile almamış olan Hirogoyenin bu işin altından kalkamayacağını pekâlâ biliyorlardı. Hepsisi de vatanlarının selâmeti için tarlalarını bırakıp dövüşmeye koşan cahil köylülerdi ve aralarında saniyenin ne demek olduğunu bilmeyenler bile vardı. Halbuki bu imtihanı uzun tecrübe devreleri geçirmiş hakiki

Yazan: Kai Rasmussen (Danimarka)

Barın önünde yalnız iki kişi oturuyordu. Duvardaki büyük saatin ibresi 12 ye ulaşmıştı.

İki adamdan, uzun boylu, zayıf, yüzü hayli çökmüş ve elli yaşlarında görüneni birdenbire söyledi:

«Çalmak ha!.. Sakın hırsızlık edeyim demeyin!.. Hırsızlıktan gelen para insana saadet getirmez!»

Öteki çok genç ve çocukça yüzü olanı sordu:

«Yani hırsızlık, ergeç meydana mı çıkar demek istiyorsunuz?.. Peki ama, faili meydana çıkarılamamış bir sürü hırsızlıklar yok mu?»

«İşte ben de o asıl faili meydana çıkmamış bilinenleri kastediyorum ya.. Bana niye öyle bakıyorsunuz?.. Tecrübem olmasa bu bahse yanaşır mıydım?»

Bardağını boşaltmış, yeni bir drink ısmarlamış ve yudum yudum emmeğe koyulmuştu. Sonra yine sözüne devam etti:

«Ozamanlar, galiba ben de sizin yaşımda vardım. Gençtim, istikbalim parlaktı ve büyük bir müessesede çalışıyordum. İşim kasadarlıktı. Kasada daima çok para olurdu ama bende hiç yoktu. Gel zaman, git zaman, elimde bu kadar para bulunmasının beni dürtüp durmasına dayanamadım.. Birkaç yüz bini kendime mal ettikten sonra ertesi sabah erkenden vapura atlayıp cenup Amerikayı boyladım. Beni kimse bulamadı.»

Bir an durup dinlendi. Delikanlı heyecanla dinliyordu.

«Hayır, hiç kimse beni bulamadı. Ama zaten işte beni kimselerin bulamaması oluşudur, ki kendimi alkole ve

bir bomba erinin bile eksiksiz başaracağı şüpheliydi.

Hirogoyen bütün cesaretini top-layarak kolunu kaldırdı, işareti verdi ve kronometre çalışmaya başladı. Zavallı Çavuş gözlerini Fransa taraflarına bakan büyük pencereye çevirmişti ve ufuktaki zirveleri morlaşmış dağları belki de bir daha hiç aşamayacağını düşünüyordu.

Hiç kimse yerinden kımıldamaya cesaret edemiyordu. Kulaklarını saatin tıkırdısına vermişler, nefes almaya bile korkarak bekliyorlardı. Çocuk gözlerini Çavuşun parlak omuzlarını dikmişti ve neredeyse: «Vakit geçti Niçin hâlâ bağırmıyorsun?» diye haykıracaktı. Fakat Hirogoyen sükûnetle uzakları seyretmeye devam ediyordu. Birdenbire gür sesi duyuldu ve odaya yeniden hayat doldu sanki.

Alman subayı yüzünde tatmin edilmiş bir ifade olduğu halde. «Tamam» diyordu. «Ancak bizim Heinzel'leri kullanmış bir adam bu işi başarabilirdi.»

Hirogoyen bu hikâyeyi dostlarına anlatırken sonunu şöyle getirir:

«Ümitsiz bir tavırla pencereden dışarıya bakıyorum. Derken uzaktan trenlerimizden birinin gelmekte olduğunu gördüm. Rayların döşeniş şekli bunların saatte otuz kilometreden fazla yapmalarına mâ-nidir ve ben koyu bir demiryolcu olduğum için buraları avucumun içi gibi bileirim. İki tepe arasındaki kemerli köprüünün marşandiz treni ile tam dokuz saniyede katedildiği de nasılsa âklımda kalmış. Lokomotif tam köprüye girerken işareti verdim, çıkarken de haykırdım. oldu, bitti...»

Yazan: Kai Rasmussen (Danimarka)

rip bugünkü paçavra halime gelmeme sebep oldu. Daima, gece gündüz hep o düşünce yakama sarılıyordu. Pencelerini gırtlığımdan ayırmıyordu ve bu düşünceyi boğmak, düşünmemek için kendimi alkole uyuşturmak mecburiyetinde idim. Bahsettiğim korkunç düşünce neydi biliyor musunuz?.. Yakalanmak korkusu!.. Her dakika omuzumu bir el çekecek ve beni yakalayacak sanıyordum. Çaldığım para ile kendime temin edeceğim hayatın hayalini kurmuştum ya.. Bu hayal, bir hayal olarak kaldı.. Onun için size tavsiye ederim. Sakın çalayım demeyin! Çünkü eğer yakalanırsanız, muhakkak hapisaneyi boylarsınız.. Yakalanmazsanız, korku, ömrünüz boyunca peşinizi bırakmaz!..»

Delikanlı, oturduğu yerden kalkmıştı. Rengi solmuştu. Çantasını kol-tuğunun altına sıkıştıran elleri titriyordu. Bercunu ödedi. Yaşlısı sordu:

«Rahatsızlandınız mı?.. Bir tuhafınız var da..»

Delikanlı, cevap vermedi ve şaşkın adımlarla meyhaneden çıktı.

Ardından bir sesin: «Eller yukarı!» diye bağırdığını duyduğu sırada, açık para kasasının önünde duruyordu. Birdenbire arkasına dönünce, binayı gezmekte olan gece bekçisinin, kendisini yakalamış olduğunu gördü. Elinde tuttuğu paralar, avuçlarından yere döküldü. Artık herşey bitmişti.

Bu halde yakalandıktan sonra, barda tesadüfen tanıştığı bir adamın verdiği nasihat üzerine pişman olarak çaldığı parayı tekrar yerine koymaya geldiğine kimi inandırabilirdi?..

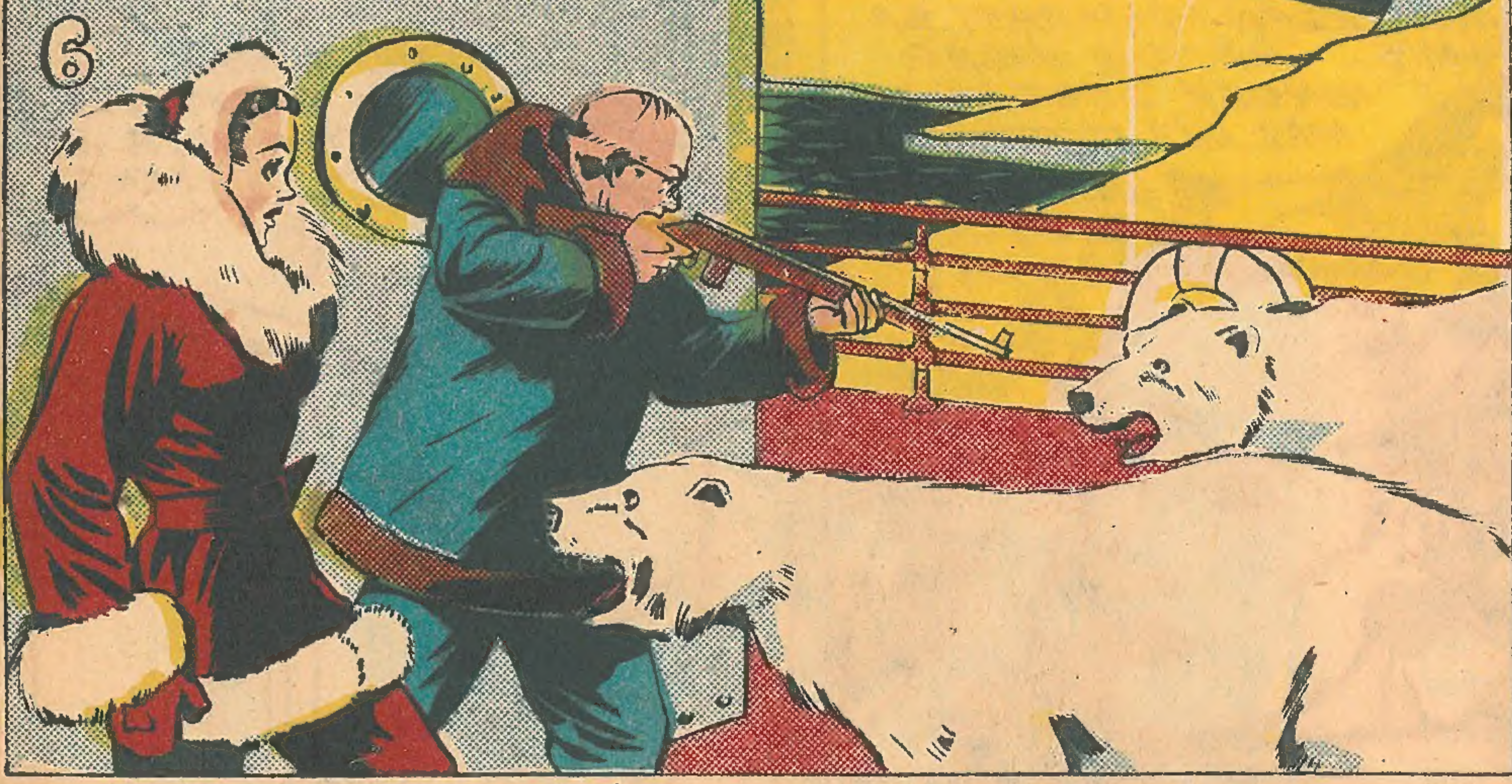
NAT PINKERTON

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

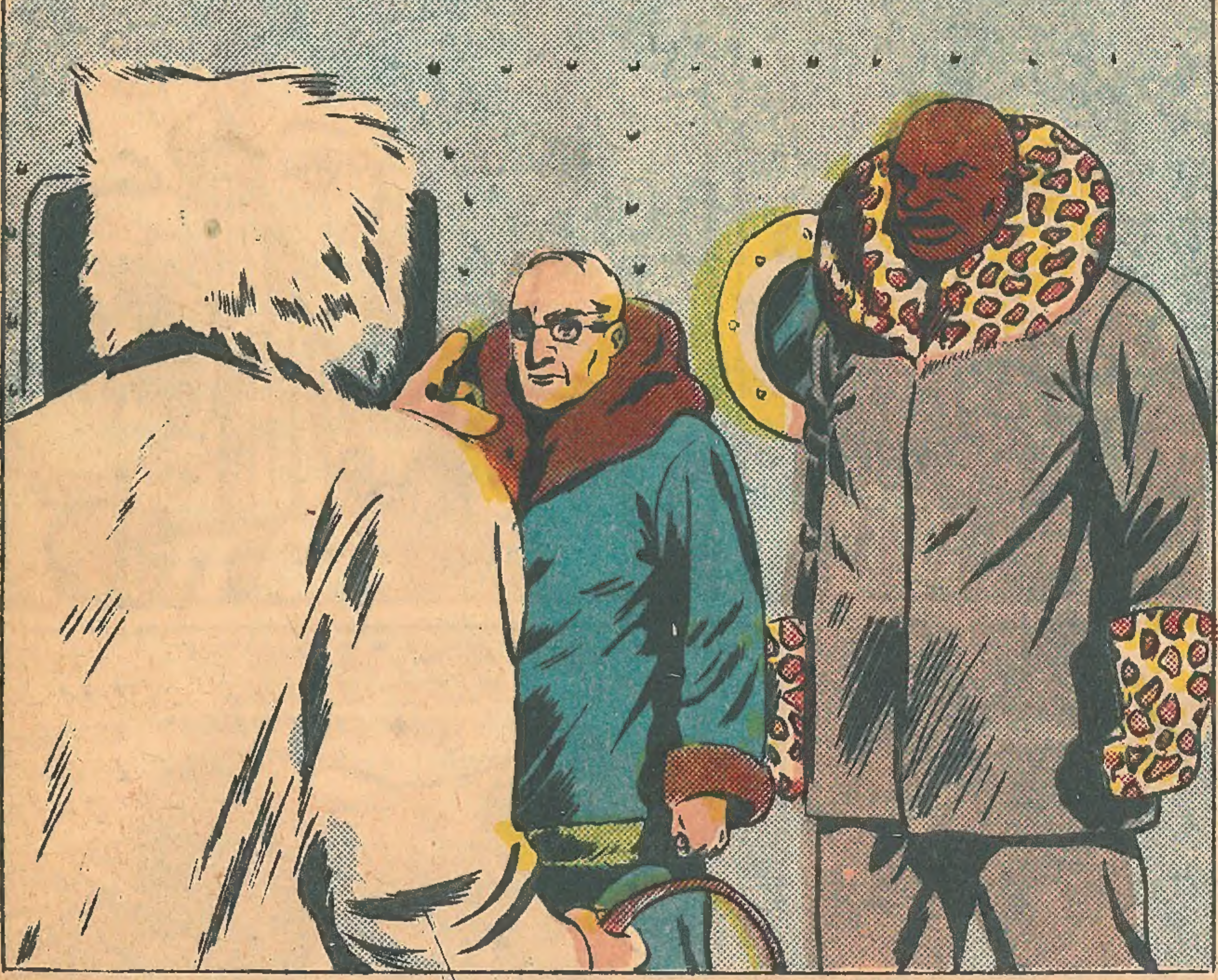
BLEN. GÜVERTEDE-
KİLERİ SARAN AYI-
LARA NİŞAN ALIR-
KEN KALIN BİR SES

"İNDİR O TÜFEĞİ!", DİYE HAYKIRIYOR.
KARŞILARINDA GARİP BİR MANZARA GÖ-
RÜYORLAR. YANINDA BEYAZ BİR AYIYLA
DURAN KIZIL SAKALLI, BEYAZLAR GİYİN-
MİŞ KOSKOCA BİR ADAM!

"BELKİ BİRİNİ ÖLDÜRÜRSÜN AMA ÖBÜRLERİ SEM
LİME LİME EDERLER. BENDEN BAŞKA ONLARA
KİMSE SÖZ GEÇİREMEZ. BENİ DİNLERLER AMA
SİMDİ KARINLARI AÇ!..

... BENİMDE ÖYLE!.. BANAYEMEK GETİRİN!.."
DİYE İHTİYAR HAYKIRIYOR. AHÇI KORKUDAN
DURMADAN YİYECEK HAZIRLIYOR!

NARDA ÇEKİNEREK "SİZ BEYAZ AYI KORSANIMI-
SINIZ? DİYE SORULYOR. ADAM. "BANA ÖYLE DER-
LER, HAKİKATEN İSABETLİ BİR İSİM!.. DİYOR.
"NE FAKİR GEMİ! AMA ZATEN BEN ALTIN ARAMIYO-
RUM. İSTEDİĞİM SADECE SİGARA, YİYECEK, KAHVE
SABUN, ŞİŞE, MERMİ VE SENİN GİBİ GÜZEL BİR...

KADIN, "BENİ KAÇIRAMASSINIZ!", KORSAN "BU-
NA MANİ OLMAK İSTİYEN VARSA KARŞIMA ÇIK-
SIN!", DİYE BAĞIRIYOR.

70 İKİ AŞK ARASINDA

ARTIK LURENİN YEGANE ARZUSU TOM'U BULMAKTIR. SABIRLA BIRKIMADAN ONU HER YERDE ARAR. NİHAyet SELSENDE ÇALIŞMAKTA OLDUĞUNU ÖĞRENİR ELİNDE AVUCUNDAKİLERİ SATAR VE ORAYA GİDER. Bİ AKSAM ÜZERİ ONUN SEHİR DIŞINDA OTURDUĞUNU ÖĞRENİR KÖSKÜN ÖNÜNE GERİR VE TOMU BEKLERKEN. GÖRÜR RÖR ONA DOĞRU KOŞAR.

TOM...

NE İSTİYORSUNUZ?

BENİ TANIMADIN MI? BEN LURENİM. HE SENİ ARADIM. SANA ANLATAÇAK OKADAKİ ŞEYLERİM VARKI...

YANILIYORSUNUZ BAYAN. BEN SİZİ TANIMİYORUM. HEMDE BU YAĞMURUN ALTINDA DURUP KONUŞMAYAYAKTİM YOK...

LUREN TOM'U KOLUNDAN TUTMAYA ÇALIŞIR.

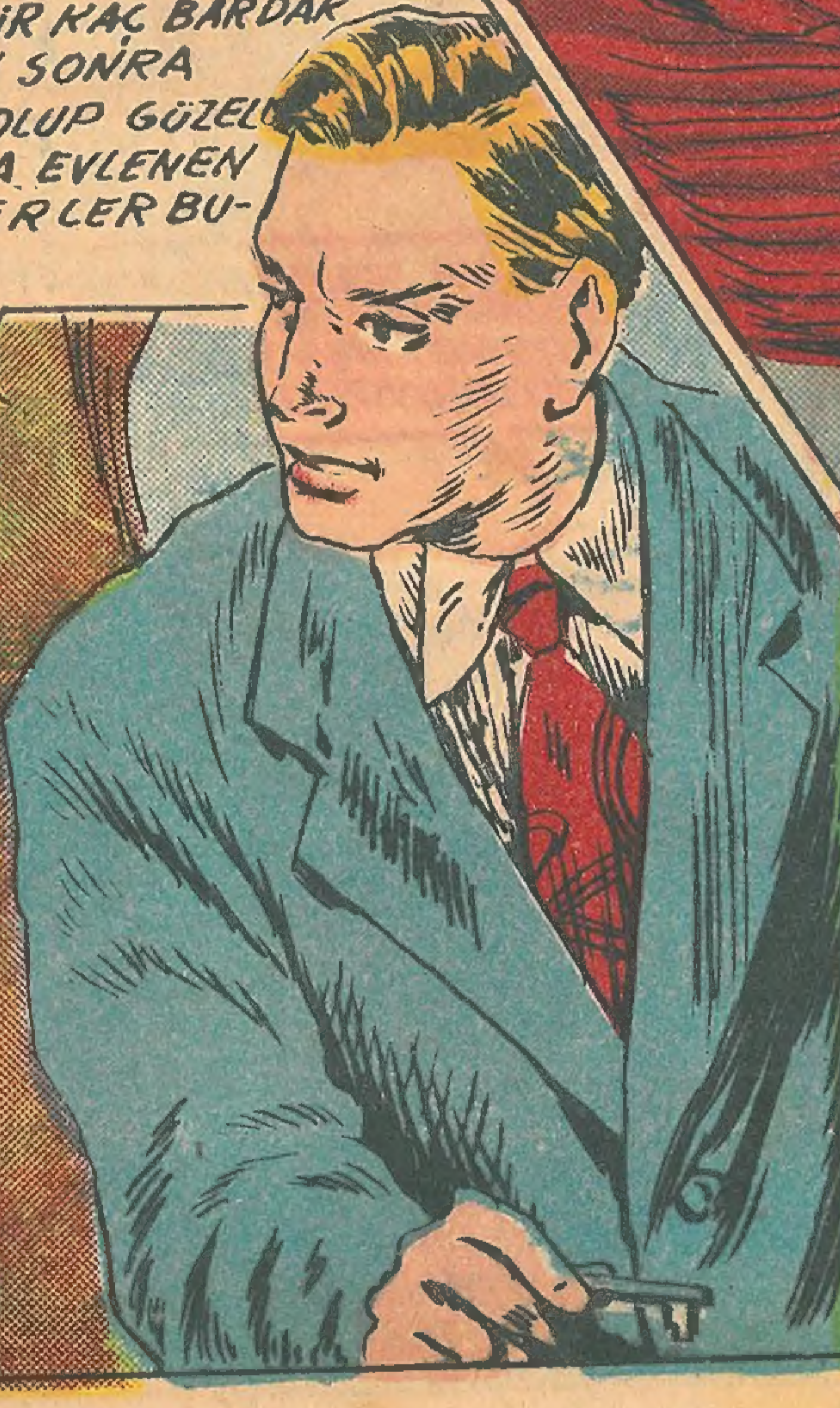
TOM RİCA EDERİM ZALİM OLMA SENSÖNRLÜP BİTENLERDEN BİRŞEY BİLMİYORSUN.

MATMAZEL. SİZİ TANIMADIĞIMI SÖYLEDİM. BENİ BAŞKASINA BENZETİYORSUNUZ. BENİ RAHAT BIRAKIN. MEMNUN OLACAĞIM.

LUREN HİÇ CEVAP VERMEDEN DONUP KALIR. TOM UZAKLAŞIR VE EVİNİN KAPISINI AÇAR.

TOM... TOM... GİTTİ ACABA NEDEN BENİ DİNLEMEDİ? GERİNİN YANINDA DURUP HERKESİ KISKANDIRABİLİRDİM. HALBUKİ BUNLARI YALNIZ TOM İÇİN TERKETTİM. AH TOM...

HİÇ ÜZÜLMİYİN, BU SEHİRDEDE BİR KAÇ BARDAK İÇTİKTEN SONRA SARHOS OLUP GÜZEL KIZLARLA EVLENEN MİLYONERLER BULUNUR.

LÜTFEN SAYFAYI ÇEVİRİN

TOMU ARAMAĞA HAREKET ETMEDEN ÖNCE BÜTÜN BOŞANMA EVRAKINI İMZALAMIS OLDUĞUNDAN GERİ İLE LÜRENİN BOŞANMALARI ÇOK KOLAY OLUR. GERİ İRİDE İLE GİZLİ BİR MERASİMLE CALİFORNİYADA EYLENİRLER. SONR MİRMADA YANLARINDA OLDUĞU HALDE FLORİDAYA HAREKET EDERLER. BİR AKŞAM İRİDE İLE GERİ DANS ETTİKLERİ SIRADA MİRMANIN YALNIZ KALDIĞI MASAYA SEVİMLİ ESMEK BİR DELİKANLİ YAKLAŞIR.

DELİKANLİ SANKİ O MUVAFAKAT CEVABI VERMİŞ GİBİ ELİNDEN TUTARAK SALONUN ORTASINA DOĞRU GÖTÜRÜR.

...O İKİ ÇİFTİ YALNIZ BIRAKINIZ DA DAHA GÜZEL EĞLENSİNLER. OLMAZMI?

BU DANSI BANA LÜTFEDERMİSİNİZ?
ADIM ALAN DEED.

BİLMEM Kİ ACABA.

BUNU MEMNUNİYETLE
YAPARDIM AMA ONLAR
YABANCI DEĞİL Kİ.
BABAM LA, ANNEM.

BANA O GÜZEL KIZIN KIZI
OLDUĞUNU SÖYLE-
MİYE KALKMAYIN.
BEBEKLERE KUR
YAPMAYAN HOŞ-
LANMAM.

HAYIR ONUN ÖZ KIZI
DEĞİLİM. BABAM DUL-
DU. BİR AY ÖNCE ONUN
LA EVLENDİ. ÜVEY
ANAM.

BİR AY ÖNCEMİ? DESENİZE BALAYI SEYAHATI YAPIYORLAR.
SİZİN ONLARLA İŞİNİZ NE? YARINDAN İTİBAREN HER GÜN
GELİP SİZİ ALACAĞIM. BERABER GEZERİZ. BU YILIK DE-
ĞER DOĞRUSU.

BUNU YAPAMIYACAKSINIZ.
BABAM FABRİKADAKİ İŞİNİN BAŞ-
NA DÖNDÜRTÜK.

EVİNİZ NEREDE?

BABAM TAYYARE FAB-
RİKASI SAHİBİ GERİ
FRIEND. NEVYORKTA
OTURUYORUZ.

YA... DEMEK NEVYORK-
TA. BEN ORANIN YOLU-
NDA BİLİRİM. GELİP
VAZİFEMİ ORADA YAPARIM.

SİZ DELİSİNİZ

ARKASI VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 20

Gece uykusuzluğun ve baygınlığın verdiği kesiklikle bitkin olan vücudu kımıldadı. Yanakları kızardı. Kalkmak ister gibi bir hareket yaptı.

Bayan Mehpare onun çemesini oksadı:

— Sakin ol Kâmuran, korkma yavrum.

Bu ses, genç sayılacak kadar taze ve güzel dul kadının her zaman kullandığı müşfik sestti. Fazla olarak pek titriyor ve güzel gözlerinde yaşlar birikiyordu.

— Sana bazı şeyler anlatmadan seni bırakmak istemedim Kâmuran. Eğer, hemen buradan çıkıp gitseydin, hakkımda korkunç bir kanaâtle harekete geçecektin. Sakin ol. Beni dinle. Hemen gidersin.

Kâmuran emniyetsizdi. Hattâ o süslü bir bardağa birkaç yudum su koyarak kendisine uzattığı zaman yeniden soldu. İçmek istemiyordu. Kadın:

— Seni zehirliyeceğimden mi korkuyorsun Kâmuran, dedi. Seni buraya kadar kollarımın arasında getirdim. Beş on dakika baygın kaldın. Sana ne istesem yapamazdım ki. Bir küçük enjeksiyonla seni ebediyen uyutabilirdim. Hattâ seni banyoya koyup iki damacana asidi üstüne dökmekle kemiklerine kadar eritebilirdim. Bana itaat et. Cidden rahatsızım. Beni pek yoruyorsun yavrum..

Kâmuran duyduğu sözlerden büsbütün bitiyordu. Bayan Mehpare süslü bardağın içindeki suyun yarısını içti ve kalanını uzattı:

— Görüyorsun ya, zehirli değil. Ben de içtim. Bir yudum al.

Genç kızın dudakları bardağa dokundu. Güçlkle bir iki yudum içti. Doğrularak sezlonga dayandı. Öteki gülüyordu:

— Ya asıl zehir benim dudaklarımdan bardağa geçmişse, veya ben bu zehre karşı önceden bir panzehir almışsam?

Kâmuran ürpererek bakıyordu. Gözlerine biriken yaşlar bir türlü akıp onu ferahlatmıyor, boğazı tıkanıyordu.

— Bu halin ne kadar güzel Kâmuran, Kurbanlık bir koyun gibisin. Sevil de böyle senin gibi mukavemetsizdi. Bir küçük çocuk gibi hareket ederdi. Bu kadar genç, bu kadar sıhhatli bir kızın kendisini derhal ölüme teslim etmesi bana inanılmaz geliyor. Daha enerjik olmalısın. Sporcu bir kızsın. Güzel tenis oynuyor, yüüyor, otomobil kullanıyorsun. Ben bilâkis sinirli ve çok çile çekmiş bir kadımdım.

O okşamak için elini uzattıkça Kâmuran geri çekiliyordu.

— Bana ilışmeyiniz. Vallahi korkudan, ye'simden öleceğim.

— Bu korkunu gidereceğim. Sakin ol.

— O zavallıyı öldürdüğünüz gibi beni de öldürebilirsiniz. Fakat Allah bu cinayetleri yanınıza koymıyacaktır.

Kâmuran yavaş yavaş canlanıyordu. Gözyaşları başlamış, aynı zamanda yanaklarına ateş basmıştı:

— O zavallı kızdı ne istediniz. O size ne yapmıştı? Hem öksüz hem yetim sayılırdı. İnkâr etmeyiniz. Onu öldüren sizsiniz. Pembeciler herşeyi meydana çıkarttı. Haydi bakalım, beni de öldürünüz. Etrafa iyilik yapmakla, iyi görünmekle kendinizi kurtaramıyacaksınız Açınız kapıyı.

Kâmuran ayağa kalkmıştı. Bayan Mehpare süslü karyolasının önüne gitti. Kıymetli bir gece dolaşının üst gözünü açtı. Oradan ufak bir tabanca çıkarttı.

Bu tabancayı görünce Kâmuran birden irkildi. Ellerini yüzüne kapattı:

— Yapmayın, dedi. Vallahi söylemem. Annemin, kardeşimin üstüne yemin edeyim. İstedığınız gibi yemin edeyim. Kimseye birşey söylemeyeceğim. Annemi, babamı, Orhanı perişan edersiniz.

«Yeminini unutma Kâmuran. Mahvolacaksın!»

Bayan Mehpare sakın bir sesle:

— Kâmuran, dedi. Hiçbir sözle seni teskin edemeyeceğimi anladım. Sana bir teklifim var. Orhan'ı da alarak bir yere gideceğiz. Meselâ benim yaptırmakta olduğum köşke. Güzel bir sabah gezmesi yapmış oluruz. Oradan dönüştü benim sana söyleyecek birşeyim kalmıyacaktır.

Genç kız tereddüt etti:

— Orhan'ın da başına bir felâket getireceksiniz değil mi? dedi. İkimizi birden bir otomobil kazasına kurban edeceksiniz.

— Otomobili Orhan kullansın.

— Kendi suçsuzluğunuzu mu isbat edeceksiniz.

— Şimdi birşey söylemekte mazurum Kâmuran.

— O tabancayı tutmayınız bana doğru.

— Tabanca bu gezinin sonuna kadar sende kalabilir Kâmuran. Al ve sana çok rica ederim Orhana birşey söyleme. Haydi birlikte inelim. Orhan'ı alır, yola çıkarız. Bak hava çok güzel. Güzel bir gezme olur bizim için.

Genç kız yanına bırakılan küçük ve süslü silâhı almadı. Ayağa kalktı. Heyecan ve korkusu geçmemişti. Bayan Mehpare:

— Şimdi bana yemin et, dedi. Kardeşinin, annenin, babanın ve sevdiğin Orhan'ın üzerine yemin et ki kimseye birşey söylemeyeceksin.

Genç kız başını kaldırdı.

— Beni bir suç ortağı yapmak istiyorsunuz.

— Hayır Kâmuran, ancak iki saat için bir yemin. Ondan sonra nasıl hareket etmek lâzım gelirse

dedi. Otomobili çıkartayım.

Kâmuran'ın elleri titriyordu. Kadın:

— Vallahi daha çocuksun Kâmuran, dedi.

O garajın kapısına doğru yürüdüğü sırada genç kız elindeki çantayı yere bırakarak büyük bir korku içinde kaçmağa başladı. Bayan Mehpare şiddetle döndü ve:

— Kâmuran, diye haykırdı. Kâmuran buraya gel.

Genç kız gittikçe artan bir hızla koşuyordu.

Bayan Mehpare son bir defa seslendi:

— Yeminini unutma Kâmuran. Mahvolacaksın. ***

Kâmuran hemen bir iki saat sonra Adada oturan teyzesinin köşüne gitmişti. Büyük bir korku içinde bulunan kız kimseye birşey belli etmemek için mümkün olduğu kadar kendisini toplamış, çoktan beri yapılan bu daveti yerine getirmeğe kalkarken:

— Akşam çok âsabım bozuldu. Birkaç gün buradan uzaklaşayım, demişti.

Büyükadadaki köşk çamlıklarının içinde, asude ve tenhaydı. Epeyce kalabalık olan köşk halkı güzel misafirin bu beklenmeyen gelişinden pek memnun kalmışlardı.

Kâmuran iki gün içinde biraz kendini topladı. Rıdvan Nafizin kızını, köşkün yanışını, pembe incileri düşünüyor, o zamana kadar çok sevdiği genç ve güzel kadının bir katil olduğunu öğrenmek sinirlerini pek bozuyordu.

Vakit vakit kendisine ayrılan odaya girerek düşünüyordu. Ara sıra ağlıyor ve öğrendiklerini, korkusunu hazmetmeğe uğraşıyordu.

Bir gün, teyzesadesi ona gazetelerden birisini uzattı ve:

— Sizin cadı davası, yine hortlamış, dedi. Her zaman bahsettiğin Mehpare hanım hakkında dava açılmış.

Kâmuran gazeteyi telaşla aldı ve okudu:

«Şehrin en güzel yazlıklarından birinde oturan kibar halkı çok yakından ilgilendiren bir Siyah Maskeli kadın davası nihayet mahkemeye intikal etmiş bulunuyor. Alelhinde birçok delil bulunmasına rağmen, ilk sorguyu müteakip serbest bırakılan Bayan Mehpare, Rıdvan Nafizin verdiği bir istida üzerine açılan cinayet muhakemesine suçlu sıfatıyla gidecektir. Aynı on ikisinde ağırcezada başlayacak olan bu mahkemenin neticesi büyük bir sabırsızlıkla beklenmektedir.»

Haber bundan ibaretti. Kâmuran:

— Dernek onu sorguya çekmişler, dedi.

Teyzesadesi.

— Orhana rasladım, dedi. Ondan öğrendiğime göre köşte esaslı bir araştırma yapılmış. O sırada kendisi orada değilmiş. Orhan bundan sana bahsetmemekliğimi, senin bu güzel kadını bir kız kardeş gibi sevdiğini söylüyordu.

Kâmuran bahse devam etmek istemezdi. Fakat ertesi gün Orhan köşke geldi. Kâmuran tanık olarak mahkemeye çağırılmıştı.

(Arkası var)

O! ZAYIFLAMIS, SARARMIS AMA
TA KENDISI.. ACABA NEDEN BU VAHŞİ
ADADA BULUNUYOR?

ALTES... ROZİTA...

GENÇ KADIN TITREDİ.. GÜMÜŞ
TABAGINIZI
ALLAHIM... BULAN BİR AH.
KİMSİNİZ? BABINIZ..

ADALAR KRALİÇESİ

SİZİ KOCAM MI
GÖNDERDİ?

HAYIR ALTES
BİR TESADÜF..

ÖYLEYSE DERHAL KOCAMA HABER
GÖTÜRÜN. GELİP BENİ KURTARSIN
HEM SİZ ONU DA KORUYUN.. ÇOK
KORKUNÇ BİR RÜYA GÖRDÜM. MU-
HAKKAK BAŞIMIZDA BELÂ DOLAŞIYOR.

KOCANIZA UÇAR GİBİ GİDECE
GİM KRALİÇAM.. BANA SİZİ GÖR-
DÜĞÜMÜ İSPAT EDECEK ŞAHSI-
NIZA AİT BİR ŞEY VERİNİZ.

ROZİTA YÜZÜĞÜNÜ ÇIKARDI VERDİ.
ALIN.. BUNU EVLENDİĞİMİZ GÜN KEN-
DİSİ HEDİYE ETMİŞTİ. İÇİNDE YALNIZ
ONUN VE BENİM ANLADIĞIMIZ BİR
YAZI VARDIR

MESAJINIZI
GÖTÜRECEĞİM.

BU SİRADA BÖÜK BİR GÜRÜLTÜ
KAÇIN.. ALLAH İŞİ TİLDİ
AŞKINIZA KA- SİZİ BU-
ÇİN. RADA KİM ESİR
OLARAK TUTU-
YOR.

AŞAĞIDANDA ISLIK SESİ DUYUL
HER TARAFTA ALARM
BORULARI ÇALIYOR

REİS HEMEN İNDİ JOFRENİN
KOLLARI ARASINA DÜŞTÜ
SİLÂHLİ ADAMLAR YAK-
LAŞIYOR BAK.

ATMACA REİS JOFRENİN KOLUN-
DAN TUTTU. HAYDİ... RÜZGÂR
GİBİ KAÇALIM. ÇARPIŞIP ADAYI KUR-
TARMAK İÇİN AZİZ. FAKAT YİNE GELECE-
GİZ.

BERABERCE KAÇMAĞA
BAŞLADILAR

YİNE GELECEĞİZ. ALTES
ROZİTAYI KURTARACAĞIZ.
YAŞASIN MACERA

ARKASI VAR

Garip Kuşun YUVASI

Yazan: M. Yaman

Uzanıp bir kâğıt çekti, yazmağa başladı:

«Bunca senelik tecrübe, aramızda bir anlaşma olamayacağını anlattı. Ben kat'i olarak ayrılma kararını verdim. Bu kararın sizi üzmemesini temenni ederim. Siz de gençsiniz, yeniden evlenir ve mesut olursunuz.»

Bu sıcak mektubun altına da «Sami Demir» adını yazdı. Sonra ikinci bir kâğıt çekti ve şöyle başladı:

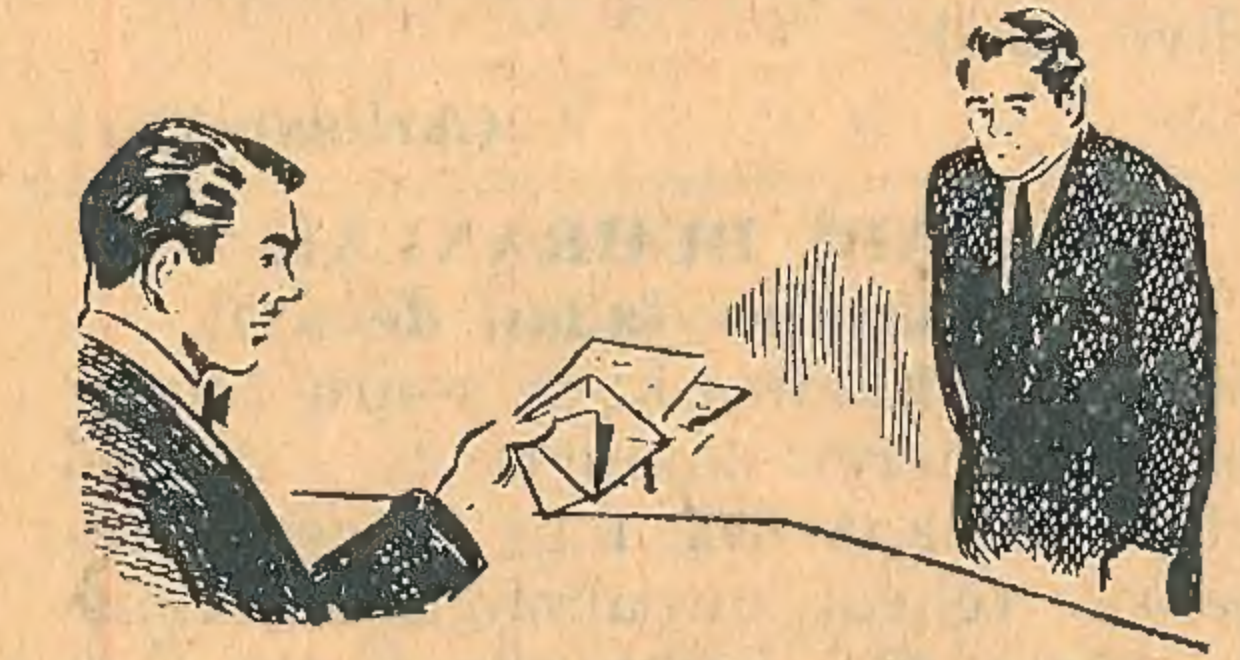
«Ruhum, saadetinize engei olanları ortadan kaldırdım. Bundan sonra tam bir huzur ve sükûn içinde mesut yaşamamız mümkün olacak. Pazar günü Erenköye gel. Sabırsızlıkla bekliyorum. Gözlerimden öperim.»

Bu, ikinci mektubun da altına imzasını attı ve kuşun kalemiyle yazdığı iki adresi kâtibine uzattı:

— Şunu bir zarfa yaz şu mektubu içine koy, şunu da şu mektubun zarfına yaz, çabuk postaya at.

Kâtip bu sert partonun istediklerini çabucak yaptı ve postaya gitti. Sami Demir yalnız kalınca ayaklarını masanın üstüne uzattı. Amerikan usulü oturdu ve geniş bir nefes aldı:

— Oh, kurtuldum artık. Şefika ile dört sene yaşadım. O mağrur bir kadın. Güzeldir, değerlidir ama bir türlü birbirimize tamamiyle

teslim olmadık işte. Saadet imkânları varken bunu birbirimizden esirgedik. Gururunu kırmak, üstüme düşmek için başka kadın şüphesi verdim. Darıldı, babasının yanına gitti. Varsın başkasiyle evlensin mesut olsun. Beraber yaşamamız şart değildi a..

Sonra gülümsedi:

— Şu nermiğin ömür kızdır vallahi. Oynak filân dediler ama ben bir falsosunu görmedim. Kaç yıldır peşindeyim bana kendisini bırakmadı. Şefikadan genç, ondan belki daha güzel, hoppa ruhlı, konuşkan. Tam istediğim gibi. Niçin onunla evlenmiyecekmişim. Dur bakalım, pazar olsun..

Kâtip kan ter içinde dönünce sordu:

— Mektupları verdin değil mi?

— Verdim efendim.

Artık olan olmuş, işleri bir çırpıda halletmişti. Bu sür'atli kararından memnundu. Ok yaydan çıkmıştı. Geri dönmeğe imkân yok.

Karısı gitti gideli Erenköydeki köşke pek az uğruyordu. Bir iki defa Nermiği oraya götürmüş ve müstakbel yavrularını göstermişti.

Pazar günü pek erken kalktı. Misafirine güzel bir ikramda bulunmak için haşlanmış tavuk, beyin, hazır börek, bir sürü meyve almıştı. Ortalığı üstünkörü topladı. Gece yalnız yattığı yatağı düzeltti. Güzelce tıraş oldu. Mükemmel bir de banyo yaptı ve beklemeğe başladı.

Heyecandan yerinde durmuyor, ısıklık geliyor, ara sıra aynaya bakıyor, saçlarından kalkan bir iki asi teli parmaklarıyla bastırıyordu.

Birden arka kapı çaldı. Son

bir defa daha aynaya bakarak aşıya koştu. Gelen postacı imiş.

Mektubu açtı. Okudu, sonra bir daha sesli olarak okudu:

«Zaten senin ne mal olduğunu çoktan anladım. Benim de seni sevdiğim filân yoktu. Gözüm parandaydı. Senin gibi bir kazı az yolmadım. Karaktersiz herif.»

Mektubun altında Nermiğin imzası vardı. Beyninden vurulmuşu dönerek haykırdı:

— Eyvaaaaah! Sadri mektupları yanlış zarflara koymuş. Nermiğin mektubu Şefikaya, Şefikanın ki de Nermine gitmiş.

Müthiş bir hırsla mektubu parçalayıp lokma lokma doğrarken haykırıyordu:

— Hınzır, beceriksiz, dikkatsiz herif. Ben sana yarın gösteririm. İlk işim suratına iki tane aşkedip

beline tekmeyi vurmak olsun.

Sonra biraz yatışarak:

— Şu kaltağa da bak, dedi. Hani beni seviyordu. Hani o yeminler, o ahlak, oflar.. Demek hep paramı çekmek içinmiş. Müptezel karı. Elâlemlle hesapsız düşüp kalk, sonra kendini bana dirhem dirhem satarak paramı ye.

O bu buhranlar içindeyken kapının zili çalındı. Yoksa Nermiğin pişman olarak geliyor muydu? Öyle ya. Sakın bir tecrübe yapmağa kalkmasın. Koşarak kapıya indi.

Karşısında Şefika, Bursadan alelacele gelen karısı duruyordu. Soluk yüzünde hicranlı bir saadet, gözlerinde yaşlar ve tertemiz dudaklarında bir gülümseme vardı. Birden kollarını açtı ve ona doğru koşarken haykırdı.

— Bunun böyle olacağını biliyor-

dum hayatım. Bilsen ne kadar sevindim.

Sami Demir, hıçkıran karısını suçlu göğsüne bastırırken içinden:

— Eh, diyordu. Garip kuşun yuvasını Allah yapar.

.....
Ertesi gün derin bir huzur ve sükûn içinde yazıhanesine gidince ilk işi:

— Sadri, demek oldu. Aylığına elli lira zam yaptım.

MONTÉ KRİSTO'NUN ESİRİ

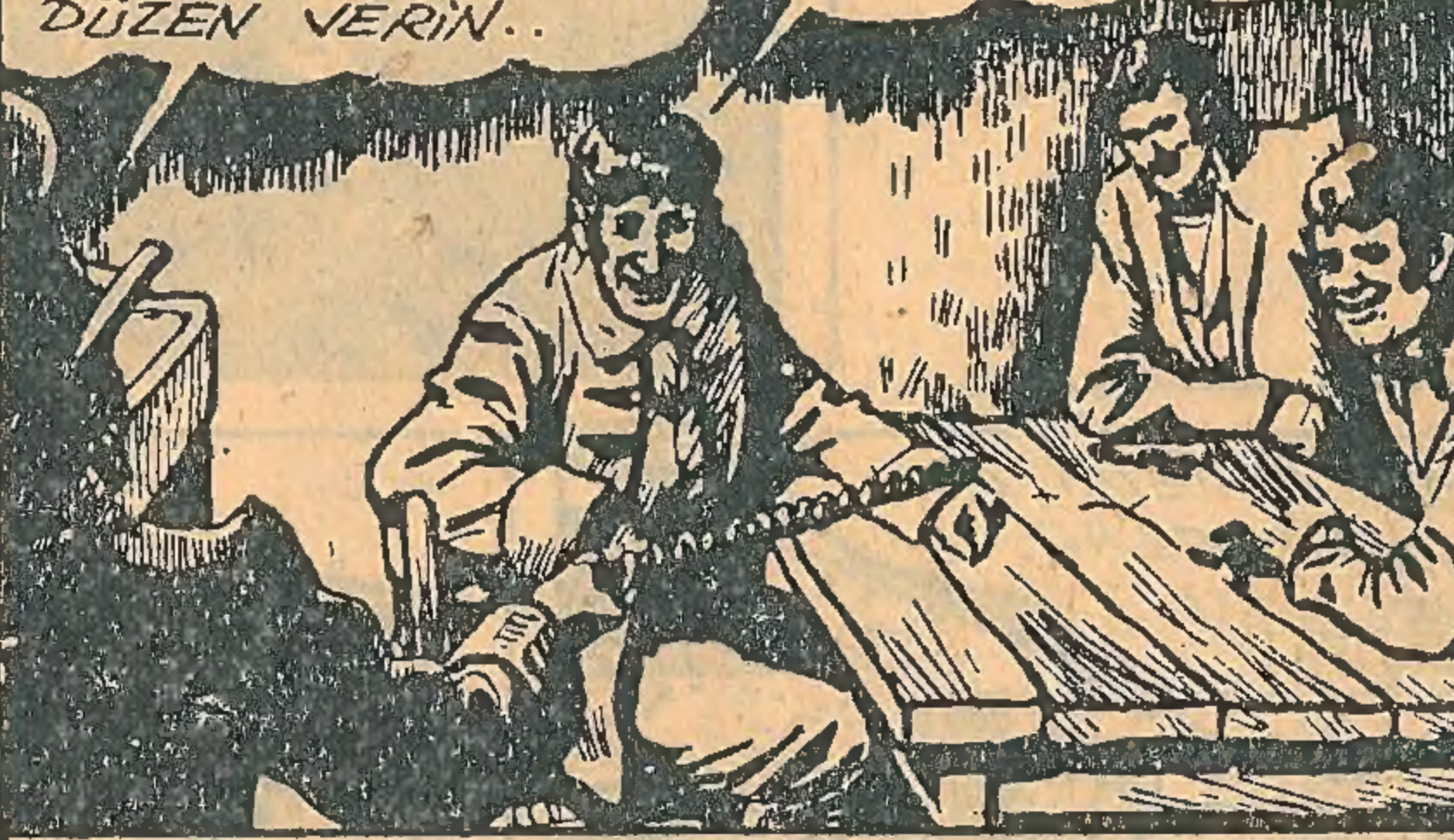
TAM BU SİRADA YENİ BİR MÜŞTERİ GELDİ.

PATRON.. SICAK BİR KAHVE..

OYUN OYNAYANLAR FRANSUAYI DÜŞÜNÜ. YORLAR BOL BOL GÜLÜYORLARDI.

ÇOCUKLAR BİRAZ KENDİNİZE ÇEKİ DÜZEN VERİN..

KİM O BİR POLİS.

NIŞANLI.. NE GABUK GELDİN.

MI GEÇİRDİKTEN SONRA SİZE ŞUNU SÖYLEMEĞE GELDİM Kİ..

ARTIK EVLE. NECEĞİM İÇİN SİZE ZİYARETE GELEMİYECEĞİM.

FRANSUA PİKO'NUN ARKADAŞLARI DOĞRULDULAR FRANSUA POZ TA-KINDI.

ARTIK ARAMIZDA SINIF FARKI VAR.. NIŞANLIMIN YÜZ BİN FRANKLIK GEYİZİ VAR.

ZENGİN, FAKİR, NE OLURSA OLSUN.. SENİNLE EVLENEN HER KADIN BEDBAHT OLUR.

NE DERSENİZ DEYİNİZ.. HEPSİ KISKANÇLIKTAN.. NIŞANLANMA TÖRENİ PAZAR GÜNÜ OLARAK TESPİT EDİLDİ.

..VE SİZİN GİBİ DÜŞÜK SEVİYELİ İNSANLARI DAVET ETMEKLE ŞEREFLİYİYORUM.

KISKANÇLIKTAN ÇATLAYINIZ.. HOŞÇA KALINIZ..

YAHU SAHİDEN EVLENIYOR

DELİ OLMAK İŞTEN BİLE DEĞİL BABA KIZI'YI PARA BIRAKMIŞ.

ARKASI VAR

BAK GRAF.
İNGİLİZ HARP GE-
MİLERİNDEN EN
MÜKEMMELİ EM-
RİNDE.. SU KOR-
MORAN BUNA DA
KARŞI KOYANMAZ
YA!

KORSANLAR KRALI

no:40

CON HAR-
RIS MONT.
BARIN ADAMI
GRAF İLE
LİMANA
GİTTİLER.

BİR İSPANYOL!! AV-
LANMAYA VE SU AL-
MAGA GEL
DİLER.

LAKONKAGA
BİR BURUNUN
ARKASINA
GİZLENDİ, DE
MİR ATTI.
KORMORANLA
BİR İKİ ADAMI
KARAYA ÇIK-
TILAR.

GECE BASTI. SES.
SİZ SEDASIZ, HIÇ
BİR ŞEYDEN ŞÜPHE
LENMİYEN İSPAN-
YOL GEMİSİNİ BAS-
TILAR. KAVGASIZ GÜ-
RÜLTÜSÜZ GEMİYİ
ZAPTETTİLER

PÖTİFOK İSKELE
TARAFINDA BİR GEMİ

KOMUTAN ODA-
SINDA KOR-
MORAN AR-
KADAŞLA-
RINI TOP-
LADI.

İSPANYOL GEMİSİNİ ZAP-
TETTİK ARKADAŞLAR.
YARIN ERKENDEN
YOLA ÇIKACAĞIZ..

KORSANLAR KRALI
İLE RÜİ YENİ GEMİ-
NİN İDARESİNİ ELE
ALDILAR. RÜİ GEMİ
KOMUTANI OLDU.

HIÇ YER YÜZÜ-
NE ÇIKMIYA-
CAK MİSİNİZ?

YER YÜZÜ MÜ?
KAPTAN KÖPRÜSÜ-
DEN İYİ YER YÜZÜ
MÜ OLUR

ÇAPALARI SALI-
VER.. BİR
İKİ... ÜÇ..

İSSİZ ADA-
LARIN EN BÜ-
YÜĞÜ OLAN
ANAGADA ÖNÜ-
DE DEMİR AT-
TILAR.

ANAGADA YERLİLERİ KORSANLARIN
GELİŞİNE SEVİNDİLER.

HEY ÇOCUKLAR
YALNIZ BEN KOÇ
BİR SİĞİRİ YİYECEĞİM
BİR FİĞİ DA SARAP
İÇECEĞİM

ARKASI VAR

KADINLARA BAYILIRIM

(3 üncü sayfadan devam)

al, yoksa vermem) dedim. Parayı alıp gitti.

Mona Harris, «yeter!» diye fıslıladı. «Allaha ısmarladık. Mr. Hurley!» yakışıklı şampiyona arkasını dönerek Orson Keene'nin yanına döndü.

Şampiyon taraçaya çıktı. Biraz sonra Orson da onun yanına gitti.

— «Zavallı Mona'yı perişan etmişsin.»

Bill gülümsedi. «Başka çare yoktu. Böyle genç kızların akıllarını başlarına getirmek için yegâne çare budur. İnşallah Joe Levinsky diye bir boksörün mevcut bile olmadığını öğrenmez.

— «Ama Ada Rush adında bir kız var, herhalde. Mona'cık içeride şimdi onun talihine ağlıyor.»

— «Tabii var. İnşallah demin anlattığım hikâye hiçbir zaman kulağına gitmez. Zira Ada Rush benim nişanlımdır. Yakında evleneceğiz!»

İNTİKAM PERİSİ

(4 üncü sayfadan devam)

Seyahatin sonuna doğru Vilâ biraz sonra aralarına katılacağı insanlar hakkında malûmat almak arzusunu gösterdi.

— «Mrs. Halsted'in çocukları var mı?» diye sordu.

Mr. Nort, «Bir oğlu bir de kızı var,» diye cevap verdi. «Vernon şimdi yirmi üç yaşında. Benim oğlum Vintrop'un arkadaşı. Ancelika ondan iki yaş küçük. Kendi muhitindeki genç kızların en parlak ve popülerlerinden biridir. Ondandır çok şey öğrenebilirsiniz.»

Vilâ birkaç dakika ses çıkarmadan düşündü. Sonra,

— «Ancelika ne yapıyor?» diye sordu.

(Arkası var)

ACABİ BUHRANLAR

(5 inci sayfadan devam)

la başını kaldırdıktan sonra tekrar bana dönerek konuşmağa devam etti. Fakat ses kısa fasılalarla tekrar tekrar duyulmağa başlamıştı. Birisi ütü yapıyordu sanki. Adam, yüzü vahşi bir korkuyla buruşmuş olduğu halde tekrar yukarıya baktı ve birdenbire boğazlanıyormuş gibi haykırdı: «Allahışkina durdurun! Bunu işitmeye tahammülüm kalmadı artık. Üç senedir her gece bu sesi dinledim. Ne olursunuz, yalvarırım size onu durdurun! Evet, kadını da ben öldürdüm, itiraf ediyorum. Fakat Allahınızı severseniz şu gürültüyü kesin!»

Anlattıklarımı dinliyen müdür, «Kiracıları dikkatle sorguya çekmeni evvelce sana söylemiştim zaten.» dedi. «Çünkü bu işi onlardan birinin yaptığını kuvvetle tahmin ediyordum.»

Bunları söylerken bir yandan da parmaklarını masanın üzerine vuruyordu; ve ister inanın, ister inanmayın, o anda anladım ki bu sesi işitmek benim de sinirlerimi bozmağa başlamıştı.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmusu

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !...

ALEN MİŞELİNE DOSTLARININ BULUNDUĞU ORMANDA GİDİP GİZLENMESİNİ TAVSİYE EDİYOR.

70

ALEN.. SEN DE GELECEK MİSİN? ARTIK SENDEN AYRI DURAMIYACAM.

GELMEĞE ÇALIŞACAM SEVGİLİM..

BU SIRA DA KRAYZLER STAF'IN ARABASINA YAKLAŞTI. GÜNAYDIN BİNBAŞIM BEN NE İSTİYORSUN? KAMP ŞEFİ KRAYZLER'İM.

BU GENÇ KIZIN SAHİDEN FRANZ'IN KARDEŞİ OLUP OLMADIĞINI ÖĞRENMEK.

TABİİ KARDEŞİ.. NEYE SORDUN?

KARŞILAŞMALARINI GÖZLERİMİLE GÖRDÜM. HANI PEK KARDEŞ POZUNDA DEĞİLLERDİ DE.. KIZIN MÜYİNE TINI'YI BİLİYOR MUŞU?

EYET DEDİK YA..

EĞER ÖYLEYSE HİÇBİR DİYECEĞİM KAL MADI.

BİR BÜYÜĞÜN İLE KONUŞMADAN İYİ DÜŞÜNMEYİ TAVSİYE EDERİM.

GENÇ KIZI KORUYANLAR ESASLI.. AMA BU İŞİN PEŞİNİ BIRAKMIYACAM. SU FRANZ CEZALANDIRILMALIDIR.

MİŞELİNLE ALEN AYRILDILAR. ALLAH İSMARLADIK SEVGİLİM.. KENDİNİ KORU.

MİŞELİN BİRAZ DAHA GAYRET ET YAKINDA KURTULACAĞIZ.

BİRAZ SONRA STAF'IN OTOMOBİLİNDE GÖRMEĞE GELDİĞİNİ FRANZ BURD. BU ADAM KİMDİ?

İMKÂNI YOK! SİZ BU HERİFİN DOSTU OLAMAZSINIZ.

YA TAHMİNİNİZ DEN DANA İYİ BİR İNSANSA.

SİZ ÖMRÜMDE RASTLADIĞIM KADINLARIN EN CESURUSUNUZ. HİÇ DURMADAN TEHLİKEYE ATILIYORSUNUZ.

HİÇBİR ŞEYDEN KORKUM. GARİP BİR KUVVET BENİ KORUYOR.

KAMPA GELİR GELMEZ AYRILDILAR. SİZİ BU GECE RAHATSIZ EDEBİLİR MİYİM?

TABİİ.. ÇALIŞMA O DAMA GEL.

MİŞELİN KADINLAR BARAKASINA GİRDİ. ZAVALLILAR SEFALET, AĞRIK VE SOĞUKTAN BİTKİN BİR HALDEYDİLER.

TENBEL KARI. SANA YERLERİ YIKIYOR. KA DEĞİŞTİRMEYİ NEYE YAPMA DİYİ.

YOK ARTIK İKTİDARIM.. ACIYINIZ BANA.. ACIYINIZ.

ANNE BU GECE GİDECEĞİZ.. BİZİNLE GELEBİLECEK KUVVETTE OLANLAR GECEYARISI HAZIR OLSUNLAR.

70

YAVRUM ALLAH SİZLERİ KAZADAN BELÂDAN SAKLASIN..

MİŞELİN ÇIKTI. AN, HER YATAĞIN ÖNÜNDE DURDU, ESİR KADINLARLA KONUŞTU.

BU GECE KAÇACIĞIZ GELİR MİSİN?

DELİRDİNİZ Mİ? DÜDÜKLER ÖTER MAKİNELİ TÜFEK İLE ÖLDÜRÜRLER.

ARKASI VAR.

YALNIZ RUHLAR

İŞTE YEMEĞİNİZ BAYAN!.. MUSADE- NİZLE SİZE BİR TAVSİYEDE BULU- NAYIM... YİYİN. ÇÜNKÜ ALIŞACAK- SINIZ!

70

ALISMAK MI? SİZ ÜZÜLMİYİN, BEN BURADA ÇOK UZUN KALICILAR- DAN DEĞİLİM..

TABİİ... TABİİ... İŞİTTİĞİME GÖRE SİZİ UMUMİ HAPİSHANEYE NAKLE- DECEKLERMİŞ. BAY SAM PATRİE HER ŞEYİ İTİRAF ETMİŞ VE ----

ÖYLE!.. ŞİMDİ SİZİ SAHTEKÂR- LİK, ÖLÜME TEŞEBBÜSLE İTTİHAM EDİYORLAR.

YETER, YETER!..

NE DİYORSUNUZ İTİRAF MI ETMİŞ?

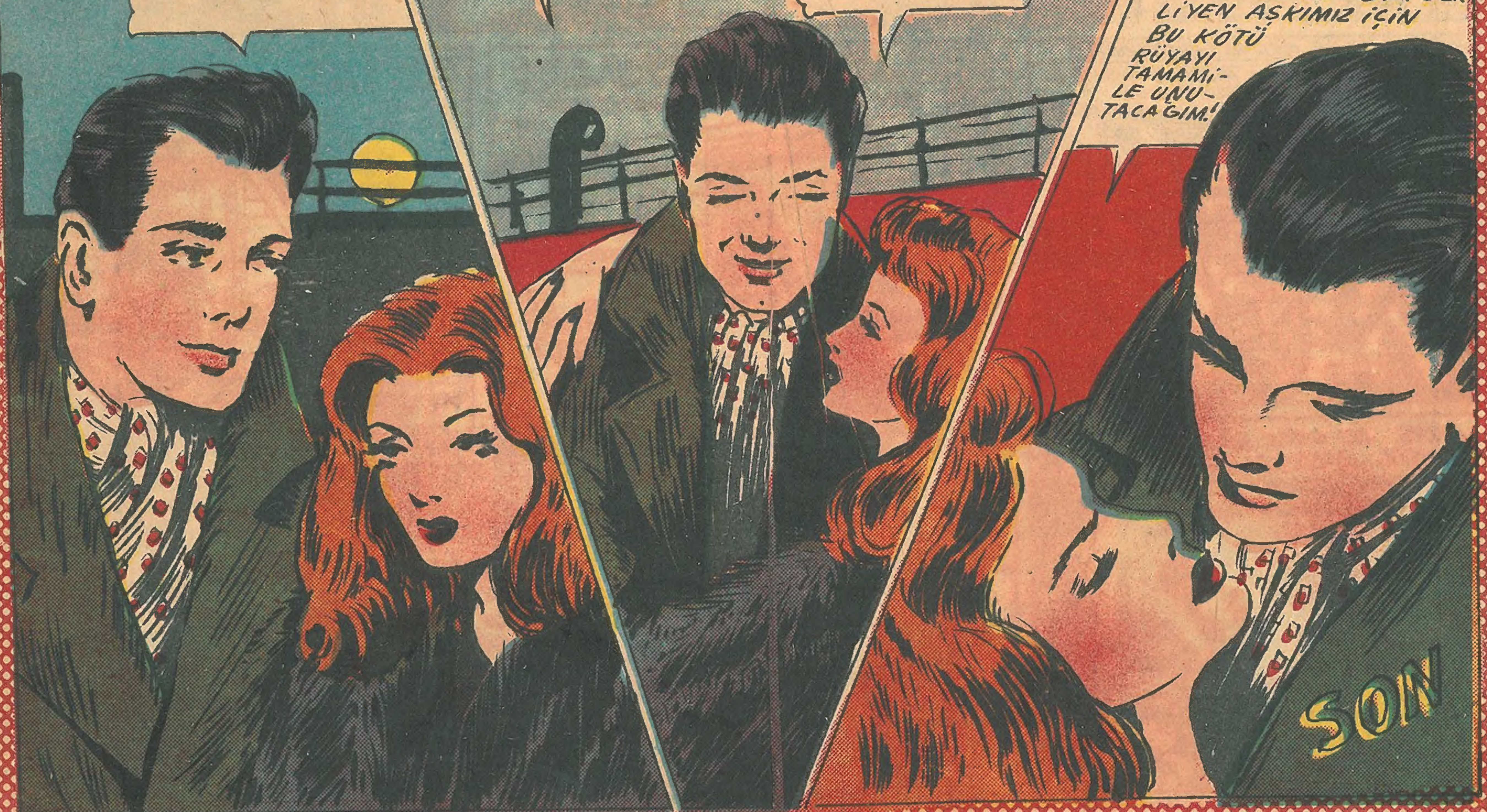
ARTIK ŞU ESKİ HAYALETLER YETER DEĞİLMI? CENİ VE SAM YAPTIKLARININ CEZASINI TAM OLARAK GÖRECEKLER.

BİLİYORDUM YAVRUM! SEN KİM TUTAMASSIN FAKAT BU ESKİ ŞEYLERİN HEPSİNİ UNUT EMİ? BUNDA SANA BU YILDIZLI SEMA... PUSELERİM... VE AŞKIM YARDIM EDECEK. OLUR MU ELSA?

ÖYLE AMA... ONLARA KARŞI HİÇ BİR KİM YOK BENİM MARK!

PEKİ MARK...

SENİN İÇİN KÜÇÜK MARKIMIZ İÇİN VE İLERİDE BİZİ BEK- LİYEN AŞKIMIZ İÇİN BU KÖTÜ RÜYAYI TAMAMI- LE UNU- TACAGIM!

SON